

Illustration 出水ぼすか
謎の香りは
パン屋から

Long Touchin
กลิ่น
ปริศนา
จากร้าน
ขนมปัง

The mysterious
scent comes from
the bakery

ทุกชิ้นมีความลับ... ร้านเบเกอรี่แห่งนี้
มีเรื่องราวซ่อนอยู่มากกว่าความอร่อย!

สริยะ อุซางิ เขียน
สุริยงวรุตี สิริวิวัฒน์กุล แปล

ชนะเลิศรางวัล “Kono Mystery ga Sugoi!” ปี 2025
ยอดขายทะลุ 200,000 เล่ม ภายใน 2 เดือนในญี่ปุ่น!

กลิ่นปริศนาจากร้านขนมปัง

謎の香りはパン屋から

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

สัจยะ อุชาจิ เขียน

สุริยงวรุตม์ สิริวิวัฒนกุล แปล

จากใจสำนักพิมพ์

จะเกิดอะไรขึ้น... เมื่อปริศนาซ่อนตัวอยู่หลังความหอมกรุ่นของขนมปังอบใหม่? ที่อาจไม่ได้มีเพียงความอร่อย แต่ยังซุกซ่อนความลับที่รอการเปิดเผย...

“กลิ่นปริศนาจากร้านขนมปัง” นวนิยายที่จะพาผู้อ่านดำดิ่งสู่เรื่องราวสุดอบอุ่นหัวใจของ โคฮารุ หญิงสาวผู้มีดวงใจละมุนละไมไม่ต่างจากแป้งขนมปังที่เธอหลงใหล และเต็มไปด้วยความฝันอันบริสุทธิ์ที่อยากเป็นนักวาดการ์ตูน

ชีวิตของเธอพลิกผันเมื่อเข้าทำงานในร้าน “นอสติโม” ร้านขนมปังสไตล์ฝรั่งเศสอันเป็นที่เลื่องลือ ด้วยขนมปังกว่า 30 ชนิดที่อบสดใหม่ทุกวัน กลิ่นหอมฟุ้งของครัวซองต์อบใหม่ ขนมปังเมนไทโกะรสกลมกล่อม และบาแกตต์กรอบนอกนุ่มใน ไม่ได้เป็นเพียงเสน่ห์ดึงดูดลูกค้าเท่านั้น แต่ยังเป็นเหมือนเส้นด้ายปริศนาที่ถักทอเรื่องราวลึกลับให้เธอได้เข้าไปพัวพันและไขความลับในแต่ละวันอย่างไม่น่าเชื่อ

เมื่อกลิ้นขนมปังกลายเป็นเบาะแส เบเกอรี่ไม่ได้เป็นเพียงแค่ว่าของหวาน แต่เหมือนดังจิ๊กซอว์ชิ้นสำคัญที่ค่อยๆ เผยภาพของปริศนาที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น หนังสือเล่มนี้จึงไม่ใช่แค่นิยายสืบสวนธรรมดาๆ แต่คือเวทีแสดงเรื่องราวของ “มิตรภาพ ความรัก และความทรงจำ” ที่ก่อตัวขึ้นอย่างงดงามลึกซึ้ง คือความละมุนละไมที่ผสมผสานเข้ากับความตื่นเต้น

ผู้เขียน อูซางิ สึจิยะได้รับรางวัลชนะเลิศ “Kono Mystery ga Sugoi!” (このミステリーがすごい!) ครั้งที่ 23 จึงเป็นเครื่องการันตีว่าตัวอักษรในทุกบรรทัดแฝงรสชาติ ทำให้ผู้อ่านไม่อาจวางหนังสือลงได้เลยแม้สักนาที

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ ขอเชิญชวนทุกคนเปิดหน้าแรก “กลิ่นปริศนาจากร้านขนมปัง” เตรียมขนมปังที่โปรดปรานสักชิ้นใส่จาน ชาร้อนๆ หอมกรุ่นสักแก้ว แล้วมาไขปริศนาลึกลับไปพร้อมกัน

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

จากใจนักแปล

‘ความรู้สึก’ มีรสชาติหรือไม่ หากถามผู้คนที่รู้สึกหม่นเศร้าคงได้รสขมปรี่า หากถามคนมีความรัก คงได้รสชาติหวานหอม

มนุษย์เราก็คงเช่นนี้ มักใช้บางสิ่งเป็นสัญลักษณ์แทนสิ่งนามธรรม คราวของดีให้หมิ่นแถมแทนความสัมพันธ์ฉันเพื่อนที่ระหองระแหง รอยกริดบั้งบนผิวบาเกิดแทนการระบายความเจ็บปวดในใจ ชินนามอนโรลแทนความรักสดใส โคโรเน็ตช็อกโกแลตแทนแรงบันดาลใจให้สู้ต่อ และขนมปังแกงกะหรี่แทนภาพสามีผู้ลวงลับ

นวนิยายรางวัลชนะเลิศ “Kono Mystery ga Sugoi!” (このミステリーがすごい!) ครั้งที่ 23 ปี 2025 นั้นค่อนข้างมาแปลกกว่าปีที่ผ่านมา ด้วยระหว่างบรรทัดและตัวอักษรล้วนอวลไอดูด้วยกลิ่นเบเกอรี่หลากหลายชนิด ในร้านนอสติโม ปรีศนาที่ถูกคลี่คลายในแต่ละตอนล้วนอบอุ้ม สร้างความซาบซึ้งตรึงใจแก่ผู้อ่าน

ไม่ว่าใครที่ไร้เรี่ยวแรงจะทำสิ่งใดในชีวิต ผู้แปลเชื่อว่าหากได้หยิบนวนิยายเรื่องนี้ขึ้นอ่าน คงได้สูดกลิ่นหอมกรุ่นจากขนมอบจนเต็มปอด เต็มกำลังใจให้สู้ชีวิตต่อ เหมือนการได้ลองลิ้มชิมเบเกอรี่แสนอร่อย ผ่อนคลายจากความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าในชีวิต

ขอให้ทุกเมนูเบเกอรี่ที่ผู้อ่านเลือกสรร เต็มไปด้วยรสชาติแห่งความสัมพันธ์อันงดงามครับ

สุริยงวรวิมล สิริวิวัฒน์กุล

シナモンロール

バゲット

カレーパン

チョコクロネ

クロワッサン

#1

ครัวของถัโหม้

1

ทำไมนักศึกษาชอบทำงานพาร์ตไทม์ที่ร้านขนมปัง

คำตอบคือ เพราะชอบ ใกล้เคียงบ้าน หรือไม่ก็ เพื่อนชวน

กรณีของฉัน—อิซึกุระ โคฮารุ คำตอบทั้งหมดนั้นถูกต้อง แต่เหตุผลสำคัญจริงๆ คือ ฉันจะได้เอาชนะมั้งที่ขายไม่หมดกลับบ้าน สำหรับนักศึกษา ยากจนตัวคนเดียวอย่างฉัน ไม่มีงานไหนที่เหมาะสมและดีเท่างานนี้อีกแล้ว

เกือบเดือนแล้วนับแต่ที่ฉันเริ่มทำงานที่ร้าน ‘ποστομο’¹

นอสติโมเป็นร้านเบเกอรี่ ตั้งอยู่ในย่านโทโยนากะ จังหวัดโอซากะ เดินเพียงสิบนาทีจากสถานีอิชิบาชิอันดาอิม่าเอะ ซึ่งเป็นสถานีรถไฟฟ้ายาวที่ใกล้ที่สุด และแค่สามนาทีจากอะพาร์ตเมนต์ที่ฉันอาศัยอยู่ ว่ากันว่ายิ่งอยู่ทางเหนือของโอซากะมากเท่าไร ยิ่งเข้าสู่พื้นที่ของความเป็นผู้ดีมากขึ้นนั้นแน่ละ ย่านโทโยนากะซึ่งตั้งอยู่ทางตอนเหนือย่อมปลอดภัยและเงียบสงบ

¹ นอสติโม (ภาษากรีก) หมายถึง อร่อย

นอสติโมไม่ได้ขายแค่ขนมปัง แต่ยังทำเค้กขายด้วย ชั้นสองเป็นพื้นที่ของคาเฟ่ เป็นร้านเอกชน มีพนักงานไม่ถึงสิบห้าคน บรรยากาศที่น่านั่งตกตั่งได้ดูดีมีรสนิยม สมกับเป็นร้านในเมืองใหญ่ ภายในร้านใช้สีโทนน้ำเงินเป็นหลัก ทุกซอกมุมล้วนตลบอบอวลด้วยกลิ่นหอมชวนน้ำลายสอจากขนมปังและกาแฟ ด้วยทำเลอยู่ใกล้มหาวิทยาลัย จึงเป็นที่นิยมในหมู่นักศึกษา

ช่วงแรกฉันต้องออกไปทำงานทั้งที่ยังง่วงงุน แต่ไม่นานก็ชินกับการตื่นเช้า รู้ตัวอีกที จากที่เคยกินข้าวเป็นอาหารหลักก็ถูกแทนที่ด้วยขนมปังไปแล้ว

29 พฤษภาคม

เสียงหึ่งกึกกักจากเครื่องแบ่งแบ่งสะท่อนก้องทั่วห้องครัวของนอสติโม

เมื่อเครื่องแบ่งหยุดทำงาน ก้อนแบ่งขนมปังที่ถูกตัดแบ่งเป็นชิ้นกระจัดก็เคลื่อนออกมาจากเครื่อง ดูอ้วนกลมน่ารักน่าชังราวกับฝูงสัตว์ขนาดเล็กๆ ขึ้นตอนต่อไปคือ นำก้อนแบ่งที่มีน้ำหนักเท่ากันมาคลึงเป็นลูกกลมทีละก้อน ก่อนวางพักไว้บนถาดอบ

เวลาคคลึงก้อนแบ่งให้ขึ้นรูปต้องใช้แรงให้พอเหมาะ เคล้าคลึงให้ผิวตึง ไม่แน่นหรือเบาเกินไป แม้ยังแก้งๆ กังๆ อยู่บ้าง แต่เพราะเป็นงานที่ต้องทำซ้ำๆ สิ่งที่เคยเรียนรู้มาจึงช่วยให้ไม่ติดขัดนัก

จังหวะนั้น—ก๊อก ก๊อก เสียงกระຈดังขึ้น

เมื่อเหลือบมองพื้นที่วางขาย เห็นแม่ลูกคู่หนึ่งจ้องเข้ามาในครัวผ่านบานกระจก ทารกในอ้อมแขนของมารดาเอาฝ่ามือเล็กเท่าฝ่าหอยเตะแบนผ่านกระจก จ้องมองฉันที่กำลังง่วนกับการคลึงก้อนแบ่งขนมปัง

เมื่อฉันประสานสายตากับแม่ เด็กน้อยในอ้อมแขนพลันถูกแม่จับมือยกขึ้นโบกให้ฉัน ถูพลาสติกที่ห้อยตรงข้อศอกของแม่ก็ไหวตามแรง

ฉันหลุบตามองถุงพลาสติกโปร่งใส เห็นครีวของดัยอดนิยมสีขึ้นในนั้น
เมื่อเห็นภาพน่าชื่นใจแบบนั้น จึงอดโบกมือตอบเด็กน้อยไม่ได้
แต่ตอนนั้นเด็กน้อยไม่ได้สนใจฉันแล้ว แถมก้มหน้ามองพื้นด้วย
ท่าที่เบื่อหน่าย

ครูหนึ่งเด็กน้อยก็เริ่มร้องไห้ คงไม่ชอบที่แม่บังคับให้โบกมือ ฉันจึง
ลนลานหันหน้าไปหาแม่ รีบก้มศีรษะขอโทษโดยไม่รู้ตัว ทั้งที่ไม่ได้ทำให้
เด็กคนนั้นร้องไห้...

ฉันทอดสายตามองตามแผ่นหลังแม่ลูกที่เดินออกจากร้านไป พลาง
สูญดมหายใจลึกเข้าปอด

แต่ไหนแต่ไรฉันไม่เคยมั่นใจกับงานลูกค้าสัมพันธ์ จึงหมกตัวอยู่
ในครัว เพราะคิดว่าจะได้จดจ่อจมจ่อมไปกับการทำขนม แต่ผนังห้องครัว
ของนอสติโมเป็นแบบโปร่งใส จึงมีหลายต่อหลายครั้งที่ฉันต้องได้ตอบกับ
ลูกค้า เช่นเดียวกับลูกค้าแม่ลูกเมื่อครู

วันนี้ฉันต้องเข้ากะตั้งแต่หกโมงเช้าจนถึงเที่ยง ล่วงเข้าฤดูร้อนแล้ว
อากาศภายในห้องครัวที่มีเตาอบขนาดมหึมาตั้งกินพื้นที่เต็มผนังด้านหนึ่ง
จึงอบอ้าว เมื่อใกล้เลิกงาน ผมหน้าม้าของฉันก็เปียกเหงื่อแนบติดหน้าผาก

“ขอบคุณทุกคนที่ช่วยกันทำงานอย่างหนักในวันนี้ ขอตัวกลับก่อน
นะคะ”

ฉันเอ่ยกับเพื่อนร่วมงานอีกสองคนที่ยู่ในห้องครัวด้วยกัน ก่อน
เดินออกจากร้าน

คุณโดมาอะเป็นทั้งเจ้าของร้านและผู้จัดการ ส่วนคุณฟูกุโอะเป็น
พนักงานหญิง ผินหน้ามามองฉัน

“อือ”

ผู้จัดการร้านกำลังยืนคลั่งแบ่งอยู่ในสุดของห้องครัวเอ่ยตอบสั้นๆ
แม้เป็นคำขานรับที่ฟังดูเย็นชาอยู่สักหน่อย แต่ฉันไม่ได้ใส่ใจ เพราะเขา
เป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไร

ผู้จัดการโธมาเอะอายุสี่สิบห้า สัมผัสประสบการณ์ด้านเบเกอรี่ที่ฝรั่งเศสตั้งแต่ยังหนุ่ม กวาดรางวัลทั้งในและต่างประเทศในฐานะนักทำขนมปังชั้นเทพ ศีรษะโกนจนโล้นเลี่ยน คิ้วดกหนา มือกำลังเคล้าคลึงแป้งขนมปังวอลนัท วางเรียงเป็นแถวประณีตสวยงาม เมื่อเทียบกับฉันแล้วฝีมือต่างกันราวฟ้ากับดิน

หน้าบอญญูไม่รับของผู้จัดการ ผิดกับคุณฟูกุโอะที่เรียกรั้งฉันด้วยรอยยิ้มเปี่ยมมิตรไมตรี

“โคฮารุจัง ขอเวลาเดี๋ยวลี”

เธอวิ่งเข้ามาหาฉันโดยไม่รอคำตอบ ก่อนกระซิบข้างหู

“ชั้นสองมีขนมปังขายไม่ออกเยอะมาก เอากลับไปด้วยสิ”

“ว้าว ขอขอบคุณมากนะคะ”

ฉันแผลงปากถามหว่าจนได้ คุณฟูกุโอะอายุสี่สิบหกปีแล้ว แต่เพราะรวบรวมหน้าม้าไว้ได้หมดก่อกวนให้เห็นหน้าผากชัด กอปรกับรูปร่างเล็ก จึงดูอ่อนกว่าวัย ยิ่งผิวสีแทนสุขภาพดี ยิ่งทำให้เธอชวนน่ามองเหลือเกิน

ไหนๆ ก็พูดแล้ว ขอถามอีกหน่อยแล้วกัน พนักงานร้านนี้ทุกคนรวมถึงตัวฉันเอง ล้วนเป็นคนต่างจังหวัด ยกเว้นคุณฟูกุโอะ เธอจึงเป็นคนเดียวในร้านที่พูดภาษาคันไซ

“แล้วก็ วันนี้ยังมีโปรโมชันลดแลกแจกแถมด้วยนะ”

คุณฟูกุโอะยกถุงกระดาษขึ้นมาตรงหน้าสองใบ พร้อมคลี่ยิ้มซุกซน

“ว่าแต่ ในถุงจะเป็นขนมปังอะไรหนอ”

เธอทำเสียงคล้ายพิธีกรเกมโชว์ คุณฟูกุโอะมักสร้างความบันเทิงให้บรรยาการในร้านดูผ่อนคลาย อาจเพราะอยากให้พนักงานพาร์ตไทม์รู้สึกสบายใจเวลาทำงาน หรือไม่ก็แค่ชอบหยอกเข้าเล่นไปอย่างนั้น ฉันวันจังหวะครุ่นหนึ่ง ก่อนตอบ

“อืม... ครัวของดีใหม่คะ”

“โอ๊ะ?”

คุณฟูกุโอะกะพริบตากลมโตรากับสัตว์ตัวเล็ก

“ไม่อยากเชื่อเลย รู้ได้ยังไงนะ คิดว่าตั้งใจพริกแล้วเชียว”

เธอก็ไม่คิดว่าฉันจะหายถูกในครั้งเดียว เพราะอะไรนะเธอ ก็เพราะ
นอสติโมขายขนมปังมากกว่าสามสิบชนิดอย่างไรละ

อาการละล้าละลังแผ่รอบกายคุณฟูกุโอะกะ

“ขอโทษนะคะ... แต่ที่ฉันหายถูก เพราะคุณฟูกุโอะใสถุงกระดาษ
มาให้ฉันนะคะ”

“ไม่สิ ถ้าฉันทำตรงข้ามโดยใสถุงพลาสติกใส่มาให้ ก็เห็นขนมที่อยู่
ข้างในหมดสิ”

สีหน้าคุณฟูกุโอะยิ่งดูสับสนมากขึ้น เพ่งถุงกระดาษสีน้ำตาล
ตาไม่กะพริบ รวากับจะมองให้ทะลุเข้าไปข้างในอย่างไรรออย่างนั้น

“จริงอย่างเธอพูด ไม่มีใครรู้ได้ว่าในถุงกระดาษใส่ขนมปังชนิดไหน
เอาไว้”

“แต่... ถ้าคุณฟูกุโอะใสถุงกระดาษ ก็หมายความว่าสิ่งที่อยู่ข้างใน
ก็น่าจะเป็นขนมปังอบใหม่ใช่ไหมคะ”

ฉันชี้ไปยังถุงกระดาษในมือคุณฟูกุโอะ

หากใส่ขนมปังอบใหม่ในถุงพลาสติกใส จะเกิดความชื้นเพราะ
ไอน้ำจากความร้อน นอสติโมจึงใช้ถุงบรรจุภัณฑ์สองประเภท ได้แก่
ถุงพลาสติกใส และถุงกระดาษ

“แล้ว?” คุณฟูกุโอะเอามือเท้าคาง ทั้งที่เป็นคนถาม แต่ไม่รู้ตั้งแต่
เมื่อไรที่ฉันต้องเป็นฝ่ายอธิบายคำตอบเหมือนผู้เข้าแข่งขันในเกมโชว์

“อ้อ ฉันเดาว่าขนมปังอบใหม่ที่คุณฟูกุโอะให้มาน่าจะเป็นสินค้าใหม่
ที่กำลังทดลอง หรือว่ายังปรับสูตรไม่ลงตัว ฉันได้กลิ่นใหม่อ่อนๆ โขยจากถุง
ซึ่งมาจากขนมปังที่อบได้ไม่ได้นัก... สุดท้ายจึงสรุปว่าน่าจะเป็นครัวของดี
เพราะขนมชนิดนี้อบแล้วใหม่ง่ายสุด”

เนื้อครัวของดีเป็นแป้งบางหลายชั้น ทั้งยังมีเนยเป็นส่วนผสมอยู่มาก จึงไหม้ง่าย เมื่อครัวฉันยังเห็นลูกค้าแม่ลูกเฟิงซื้อครัวของดีกลับบ้านไปสี่ชิ้น เมื่อพิจารณาจากสินค้าที่วางขายหน้าร้าน จึงคิดได้ไม่ยากว่า พนักงานนอสติโมคงกำลังอบครัวของดีเพิ่ม

“ถูกแพง! และนี่คือรางวัลสำหรับผู้ตอบถูกในวันนี้ ครัวของดีใหม่” คุณฟูกุโอะปรบมือเบาๆ ฉันยิ้มเงินพलग้อ้อมมือรับถุงกระดาษ ในถุงกระดาษคือครัวของดีสีเข้มกว่าที่วางขายหน้าร้าน ขนบั้งลักษณะนี้แต่ไม่ควรวางจำหน่ายเท่านั้น แต่ใช้ว่ากินไม่ได้

“โคฮารุจังนี่สุดยอดจริงๆ คนที่อยากเป็นนักवादการตูน มักมีสายตาเฉียบคมแบบนี้สินะ”

“ไม่เกี่ยวสักหน่อย”

ฉันยิ้มเจื่อน

...นักवादการตูนเป็นความฝันของฉันตั้งแต่ยังเด็ก

ฉันต้องเล่าความฝันนี้ให้พนักงานนอสติโมทุกคนฟัง เพราะเป็นส่วนหนึ่งในการแนะนำตัววันเริ่มงาน จากนั้นมา เพื่อนร่วมงานก็มักพูดถึงความปรารถนาที่อยากเป็นนักवादการตูนของฉันเป็นครั้งคราว

“แต่คงจริงอย่างคุณฟูกุโอะว่า พอเจอเรื่องน่าสนใจ ฉันมักเผลอคิดว่า... ถ้าเป็นในการตูนที่ฉันวาด จะดำเนินต่อไปยังไงดีนะค่ะ”

“โอ จั๊นหรือกหรือ”

คุณฟูกุโอะพยักหน้า ดูปะติดปะต่อเรื่องราวได้

น่าเสียดายที่ตอนนี้ความฝันของฉันยังห่างไกลความจริงมาก แม้จะแม่นยำขนาดทายชนิดขนบั้งในถุงกระดาษได้ตรงเผง แต่ก็ไม่ได้แปลว่าจะได้เปิดตัวเป็นนักवादการตูน

“แล้วกันนะ” หลังเกมจบ คุณฟูกุโอะก็ยกนิ้วชี้ขึ้น ก่อนอวดภูมิเล็กๆ ให้ฉันได้เห็นบ้าง

“ครัวของดีในภาษาฝรั่งเศสแปลว่าพระจันทร์เสี้ยว แพร่หลายเข้ามา

ในญี่ปุ่นเพราะงานสัมมนาวิทยาการขนมปังนานาชาติที่โคเบะ แต่ขนมปังชนิดนี้มีประวัติยาวนาน มีต้นกำเนิดจาก—”

เสียงจับเวลาของเตาอบส่งเสียงเตือน ป๊อป ป๊อป ดังขึ้นกลางคัน ทำเอาคุณฟูกุโอะสะตั้งจวนตัวลอย

“ແ່แล้ว! ฉันทำครัวของต์ใหม่อีกแล้ว”

คุณฟูกุโอะสะกรีดร้อง พลังลนลานวิ่งเข้าห้องครัว

ฉันเดินขึ้นชั้นสองทางบันไดด้านหลัง เห็นแขกคนหนึ่งนั่งอยู่ในห้องพักรอของพนักงาน

ยูกิโกะ เพื่อนสนิทของตัวเอง วันนี้เธอทำงานเสร็จเร็ว จึงผลัดชุดก๊ากสีขาวเปลี่ยนเป็นเสื้อถักฤดูร้อนกับกางเกงยีนรัดรูปแทน

“ยูกิโกะ คุณนี่สิ อะไรวะ”

ฉันยื่นถุงกระดาษใส่ครัวซองต์ที่ได้เป็นรางวัลมาให้ยูกิโกะ

“พนักงานทำขนมพลาดอีกแล้วเหรอ”

“ใหม่นิดหน่อยนะ คุณฟูกุโอะสะเลยให้มา”

“จริงเหรอ แบบนี้เรื่องใหญ่นะ”

ยูกิโกะใช้นิ้วเรียวยาวสาธิตเรื่องผมสั้นสีดำสนิทของเธอ แม้เป็นอาภักิริยาแสนธรรมดา แต่พอเป็นเธอทำ กลับดูดีไม่น้อย

ฉันกับยูกิโกะเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่มัธยมปลาย เราย้ายจากโตเกียวมาอยู่โอซากะด้วยกันเพื่อเรียนต่อมหาวิทยาลัยโอซากะ เธอเป็นคนแนะนำให้ฉันรู้จักนอสติโม ตอนที่ฉันกำลังหางานพาร์ทไทม์

ยูกิโกะสูงร่ายเจ็ดสิบเซนติเมตร หุ่นเหมือนนางแบบ ผิวเนียนเหมือนเย็นซาเข้าถึงยาก แต่ความจริงเธอเป็นแฟนตัวยงของนักแสดงละครเวที พอพูดถึงนักแสดงที่ชื่นชอบก็จะพูดจ้อไม่หยุด เราสนิทกันขนาดนี้เพราะพูดคุยกันถูกคอเรื่องเกมกับการ์ตูน

การใช้ชีวิตลำพังในต่างถิ่นทำให้เกิดอาการคิดถึงบ้านได้ง่าย แต่เพราะมียูกิโกะอยู่เคียงข้าง ฉันจึงไม่รู้สึกละอาย

“ตรงนี้ก็คงเป็นภูเขา”

ยูกิโกะขึ้นไปทีละห้องในห้องพัก มีขนมปังที่อบเมื่อวานวางเรียงอยู่ตามที่คุณฟูกุโอะบอกไว้

กล่าวได้ว่า นี่คือการตกกรรมของร้านเบเกอรี่ แต่ละวันต้องมีขนมปังเหลือ เมื่อถึงวันนั้น ขนมปังจะขายเหวี่ยงจนคุ้ขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ยังนำกินอยู่ ‘คงไม่ต้องหุงข้าวอีกนาน’ ฉันคิดขณะเลือกหยิบขนมปังหลายชิ้นใส่ถุงรักษ์โลก

ยูกิโกะเดินมายืนข้างฉัน แล้วชะเง้อดูในถุง

“โอ๊ะ แค่นั้นเองหรอ หยิบไปเยอะๆ ก็ได้”

“จะดีหรอ ฉันว่าเยอะแล้วนะ ยังมีครัวของดีอีก”

ในถุงรักษ์โลกมีเวียนเนอร์โรลกับเมนไทโกะฟร็องส์ แกมมีขนมปังแผ่นอีก แค่นี้ก็เกินพอแล้ว เพราะมะรืนนี้ก็ต้องมาทำงานพาร์ตไทม์ที่นี้อีก

“นี่เธอรู้หรือเปล่า เวลารุ่นพี่เรนะเข้ากะที่ไร เธอจะขนขนมปังที่เหลืกลับบ้านหมดเลย อย่างกับพ่อค้าคนกลางยังงี้ยังงั้น”

“ละ... สุดท้ายจริงๆ ...”

รุ่นพี่เรนะเป็นพนักงานพาร์ตไทม์เก่าแก่ของนอสติโม ฉันอดทำตาโตไม่ได้เมื่อคิดว่านอกจากฉันแล้วยังมีคนขนขนมปังกลับจนเกลี้ยงอยู่อีก

“งั้น ฉันเอาเพิ่มอีกหน่อยดีกว่า”

“หยิบเยอะๆ เลย แซ่เย็นไว้ก็ได้ ซองแซ่แข็งของฉันก็มีแต่ขนมปังของร้านแน่นไปหมด”

ยูกิโกะพูดพลางเลือกหยิบขนมปังที่อยากเอากลับบ้าน เธอหยิบเมล่อนปังกับซินนามอนโรลอย่างละชิ้น

เมื่อเห็นขนมในมือเพื่อนสนิทจึงอดกระเจ้าไม่ได้ “ยูกิโกะจำกินหวานเหมือนกันนะเรา”

หลังเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องล็อกเกอร์ ฉันถือถุงขนมปังเดินออกทางประตูหลัง แสงแดดต้นฤดูร้อนสาดแยงตาทันที พร้อมสายลมหอบกลิ่นใบไม้เขียวชอุ่มก่อนเข้าสู่ช่วงสี่ๆ² โซยเตะจุ่มก

“โคฮารุ คึ้นกับบนอสติโมหรือยัง”

ยูกิโกะถามขณะทางจักรยานพับสีแดงสดของตน

“ไม่รู้สิ แต่วันก่อนผู้จัดการเฟิงชมแซนดริชที่ฉันทำเองด้วย”

“ว้าว สูดยอดไปเลย! แต่ก็แปลก เพราะผู้จัดการไม่เคยเอ่ยชมขนมปังที่พนักงานใหม่ทำ ถือเป็นนิมิตหมายที่ดีนะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน อาจเพราะฉันโซยฝีมือครั้งแรกได้ช่วยมาก เลยต้องลดมาตรฐานลงก็ได้”

ฉันยังจำได้ดี แซนดริชไซท์ที่ทำงานเริ่มต้นวันพาร์ตไทม์ บิดเบี้ยวจนแม่บ้านพาร์ตไทม์เข้าใจผิดว่าเป็นขนมปังชนิดใหม่ของบนอสติโม และฉันเฟิงจับเคล็ดลับได้ไม่นานมานี้เอง

“จะว่าก็ว่าเถอะ แซนดริชของเธอทำให้ฉันอดหัวเราะไม่ได้จริงๆ ทั้งที่คำแนะนำก็บอกไว้ชัดเจน เธอกลับทำหุทวนลม ตัดนิดเฉือนหน่อยจนแผ่นขนมปังเล็กนิดเดียว สุดท้ายขนาดเหลือเท่าขนมยัดสี่สาชิ³”

“เดี๋ยวนะ ไม่เห็นต้องลงรายละเอียดขนาดนั้นก็ได้นี่!”

ฉันใช้ปลายนิ้วจิ้มสี่ข้างยูกิโกะ จำได้ว่าแซนดริชที่ออกมาหน้าตาเหมือนก้อนบุกคนเนียกในโอเด็ง เพื่อนสนิทฉันยังคงเล่าต่อ พลังหัวเราะไม่หยุด

“แต่ตอนเธอเห็นขนมปังที่ฝีมือตัวเองวางเรียงในร้าน ก็ปลื้มใจไม่น้อยไม่ใช่หรอ ฉันเองก็ได้คุณฟูโกะคอยแนะนำเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยให้มากมาย จนรู้สึกผูกพันกับขนมปังชิ้นมาบ้างเหมือนกัน”

“เรื่องนั้น เอ้อ ก็เข้าใจอยู่หรอก”

² ช่วงที่ฝนตกชุก มักเกิดตอนเปลี่ยนฤดู

³ ขนมชิ้นชื่อของเกียวโต ทำจากแป้งข้าวเหนียว นิยมพับเป็นรูปสามเหลี่ยม

ฉันผงกศีรษะ พลางตรวจดูขนมปังที่โผล่พ้นจากปากถุงรักของโลก
ของตัวเอง

“...แถมยังได้สมบัติเชลยติดไม้ติดมือกลับบ้านอีกต่างหาก”

ยูกิโกะพูด ก่อนหัวเราะขึ้นจุกเบาๆ กระเป๋าทิ้งที่พื่ออยู่ในตะกร้า
หน้ารถจักรยานของเธอก็อัดแน่นด้วยขนมปังที่เพิ่งได้วันนี้เหมือนกัน

“ที่ทำงานในฝันเลย แบบนี้เธอเป็นหนี้บุญคุณฉันนะจ๊ะ”

“ค่า ท่านยูกิโกะ”

ฉันค่อมศีรษะให้ผู้มีพระคุณ เพราะเพื่อนคนนี้เป็นคนแนะนำงาน
ที่ร้านนี้ให้และคอยดูแลฉันมาตลอด เช่นเดียวกับวันสอบเข้ามหาวิทยาลัย
ที่ฉันตื่นตระหนกเพราะหลงทาง ก็ได้ยูกิโกะช่วยพาเดินจากสถานีรถไฟ
ไปถึงสถานที่สอบ

“ยังไงก็เถอะ ดีแล้วที่โคฮารุเก่งขึ้นเรื่อยๆ ทุกอย่างกำลังไปได้ดี
ไม่นานมานี้คุณฟูกุโอะไม่สบายถึงกับล้มหมอนนอนเสื่อ หยุดงานไป
ตั้งหลายวัน พนักงานเลยไม่พอ ลำบากกันหมด แต่พอเห็นโคฮารุมีความสุข
ฉันก็คงลาออกจากนอสติโมได้อย่างสบายใจแล้วละ”

จู่ๆ ยูกิโกะก็แหงนหน้ามองฟ้า

รู้ตัวอีกที จำนวนครั้งที่เราสองคนกลับบ้านพร้อมกันหลังเลิกงาน
พาร์ตไทม์ ก็นับได้ด้วยมือข้างเดียวเสียแล้ว จักรยานพับส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าด
ทุกอย่างก้าวที่คนจูงเข้าไปเบื้องหน้า

“ว่าแต่ทำไมยูกิโกะต้องลาออกจากการพาร์ตไทม์ที่นอสติโมด้วยล่ะ
เพิ่งเริ่มทำเมื่อเมษายนเอง น่าจะอยู่ทำด้วยกันอีกหน่อย”

“อื๊อ ฉันยังไม่ได้อบอกเธอ ตอนนี้นฉันทำอยู่สองที่จ๊ะ อีกที่เป็น
พนักงานสัญญาจ้างเลยตั้งใจจะทำที่นั่นเป็นหลักนะ”

“สัญญาจ้าง?”

ฉันย่นถามอย่างไม่ตั้งใจ

“ทำไมล่ะ ฉันว่าทำงานที่นอสติโมดีออก ทั้งเป็นที่ที่เราคุ้นเคยอยู่แล้ว

ไม่เห็นต้องไปทำงานที่ไม่คุ้นแบบนั้นเลย”

“อ้อ แต่ฉันอยากหารายได้ที่มันมากกว่านี้หน่อยนะ”

“เป็นพนักงานสัญญาจ้างได้เงินมากขนาดนั้นเลยหรอ”

ภาพของพนักงานสัญญาจ้างมักเป็นงานชั่วคราวระยะสั้น มีรายได้ไม่แน่นอนและเป็นงานที่ไม่มั่นคงนัก ฉันจึงปฏิเสธอย่างสงสัย

“หรือเธอแอบไปทำงานพาร์ทไทม์แปลกๆ ...”

“เปล่า! ก็แค่ฝึกตัวกับบริหารจัดการพนักงานในสถานที่แสดงดนตรีธรรมดาแหละ ต่างกับนอสติโมตรงที่ต้องทำกะกลางคืน ถึงได้ค่าแรงมากกว่าไง”

อย่างนี้เอง ฉันพยักหน้า

เราเดินมาถึงหัวมุมทางที่ต้องแยกกันตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ยูกิโกะอาศัยจังหวะนั้นพูดกับฉัน

“ที่สำคัญ เรื่องวันพรุ่งนี้...”

“อ๊ะ! นั่นสิ รวมตัวตอนห้าโมงได้ไหม”

ฉันโพล่งตอบโดยไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบ

เราสองคนสัญญากันไว้ว่า พรุ่งนี้จะไปดูละครเวทีเรื่อง ‘โซเคนเอ็นบู’ (วาดาบในห้วงคะเน็ง) เดิมต้นฉบับเรื่องนี้เป็นเกมในสมาร์ตโฟน ซึ่งรู้จักกันดีในชื่อเกม 2.5 มิติ ยูกิโกะเองเป็นแฟนตัวยงของนักแสดงละครเวที พอได้ฟังเพื่อนสนิทยกยอปอปั้นเข้าเย็น ฉันเลยเริ่มสนใจขึ้นมาบ้าง

พรุ่งนี้เป็นการแสดงรอบสุดท้ายที่โตเกียว บัตรขายหมดในเสี้ยววินาทีแน่นอนว่าเราสองคนจองไม่ทัน จึงเลือกดูแบบถ่ายทอดสดที่โรงภาพยนตร์อุเมะตะแทน

จู่ๆ ยูกิโกะก็ยื่นนึ่ง สีหน้าเหมือนคนน้ำท่วมปาก ผิดกับฉันที่ตื่นเต้นจนออกนอกหน้า

“ขอโทษนะ พรุ่งนี้ฉันคงไปดูถ่ายทอดสดกับเธอไม่ได้แล้วละ”

“อะไรนะ!?”

ฉันเผลอร้องเสียงสูง ยูกิโกะกลับก้มหน้า

“ขอโทษจริงๆ ทั้งที่เป็นฝ่ายชวนแท้ๆ ...”

“เดี๋ยวนะ เกิดอะไรขึ้น”

“เรื่องนั้น... ที่จริงพຽ່งนี้ฉันต้องไปทำงานพาร์ตไทม์ที่นอสติโม”

“งานพาร์ตไทม์!?”

ฉันจำตารางงานซึ่งติดไว้ที่ห้องพักรอของพนักงานได้แม่น พຽ່งนี้รุ่นพี่เรนะต้องเข้ากะ เพราะเราสองคนตัดสินใจไปดูการถ่ายทอดสดตั้งแต่ก่อนหน้านี เลยรู้ยอยู่แล้วว่าขอเ็นเปลี่ยนกะกับใครไม่ได้ แล้วพຽ່งนี้ยูกิโกะจะต้องไปทำงานได้อย่างไร

“แต่... แต่ว่า... ตารางงานพຽ່งนี้ไม่มีชื่อยูกิโกะนี้”

“ถึงตารางงานจะออกแล้ว แต่รุ่นพี่เรนะขอร้องให้ฉันเข้ากะแทน เพราะกะทันหันเลยไม่มีชื่อฉันในตาราง มีหน้าซ้ำพຽ່งนี้ยังต้องเข้ากะเ็นตรงกับช่วงถ่ายทอดสดอีก”

“ปฏิเสธไปก็ได้นี้”

“ฉันก็อยากทำแบบนั้น แต่อีกไม่นานฉันก็ลาออกแล้ว เลยปฏิเสธรุ่นพี่ยากอยู่สักหน่อย”

สิ้นคำ ยูกิโกะก็เียบไป

“เข้าใจละ... งั้น พຽ່งนี้ฉันคงต้องไปคนเดียวสินะ”

ผู้ชมส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ทั้งยังเป็นแฟนคลับตัวยง ถึงได้ยอมซื้อตั๋ไปดูการถ่ายทอดสดแบบนี้ จะหาเพื่อนไปดูแทนยูกิโกะเลยยาก ยิ่งในไอซากะฉันยิ่งแทบไม่มีเพื่อนเลย

“ขอโทษจริงๆ นะ! ดุเผื่อฉันด้วยละ”

เพื่อนสนิทค่อมศิระชะตำ คงอยากแสดงให้เ็นว่าจะชดเชยให้ฉันอย่างสมน้ำสมเนื้อแน่นอน แต่ก็ได้พูดอะไรอีก แน่ละ ฉันเสียดายมากที่ยูกิโกะไปไม่ได้และยังรู้สึกเหมือนมีอะไรติดค้างในใจอีก

สิ่งที่ยูกิโกะควรให้ความสำคัญกว่างานพาร์ตไทม์คือการถ่ายทอดสดที่สัญญาเป็นมันเหมาะว่าจะไปดูด้วยกัน เพราะยังงัดตารางเข้ากะก็มาทีหลัง

ฉันพยายามปลอบใจตัวเองว่า เธออาจติดหนี้บุญคุณบางอย่างกับรุ่นพี่เรนะ ที่เคยทำงานด้วยกันมาก่อนก็ได้

แต่ไม่ว่ามองมุมไหน ฉันก็ควรเป็นคนที่สำคัญกว่าอยู่ดี

“พยายามเข้านะ” ฉันยิ้ม พยายามกลืนคำพูดที่คิดไว้

ฉันมองตามแผ่นหลังยูกิโกะขณะที่เธอนั่งจักรยานกลับบ้านห่างออกไปเรื่อยๆ รู้สึกราวร่างกายของเพื่อนสนิทเวลานี้ดูเล็กจ้อยกว่าที่เคย

2

31 พฤษภาคม

ฉันกับยูกิโกะกำลังช่วยกันทำแซนด์วิชอยู่ที่ห้องครัวชั้นสองของนอสติโม

พื้นที่ชั้นสองของนอสติโมประกอบด้วยคาเฟ่กับห้องครัว

แม้เป็นห้องครัวแบบเปิดโล่งและกรุกระจกเหมือนห้องครัวที่ชั้นหนึ่ง แต่คูหาบนชั้นสองเล็ก ไม่มีเตาอบ จึงใช้เป็นที่ทำแซนด์วิชซึ่งไม่ต้องอบและบรรจุขนมปังใส่ถุง

ฉันเหลือบดูคาเฟ่

พื้นที่อีกฝั่งของบานกระจกมีที่นั่งแบบเคาน์เตอร์บาร์กับชุดโต๊ะไม้ นั่งได้สองคน ลูกค้าซื้อขนมปังและเครื่องดื่มที่ชั้นหนึ่ง แล้วนำขึ้นมานั่งดื่มกินในพื้นที่คาเฟ่ได้ แต่ตอนนี้ยังไม่มีคน

“ให้ตายเถอะ ถ่ายทอดสดเมื่อวานสนุกมากจริงๆ !”

ฉันหันกลับมามองแซนดริชในมืออีกครั้งก่อนเปล่งเสียงเรีงว่า ความ
ตื่นเต้นจากถ่ายทอดสดละครเวทีเมื่อคืนยังคงลวลอยู่ในใจ สิ่งเดียวที่ยัง
รู้สึกติดค้างคือที่นั่งข้างฉันว่างเปล่า

“ฮาเซปีเท่มาก จนฉันอยากสมัครเป็นตังเขาด้วยอีกคน”

“จริงเหรห ไม่คิดไม่ฝันว่าโคฮารุจะพูดแบบนี้”

ยูกิโกะเอ่ยขณะจ่วนอยู่กับการล้างผักกาดหอม “แถมเมื่อคืนยังเป็น
ตอนที่สนุกสุดๆ”

ฮาเซปีเป็นนักแสดงจากค่ายยักษ์ใหญ่ หนึ่งในนักแสดงละครเวที
เรื่อง ‘ไซเคินเอ็นบุ’ และเป็นดารายอดนิยมที่ยูกิโกะคลั่งไคล้

“แล้วก็นะ ฮาเซปีนะ...”

อาการตื่นเต้นทำให้ฉันเกือบหลุดปากเล่าเรื่องออกไป จึงรีบยกมือขึ้น
ปิดปาก ทำให้ยูกิโกะเอียงศีรษะกับกิริยานั้นของฉัน “ฮาเซปีทำอะไรเหรห”

ฉันเสียใจเหลือเกินที่ไม่ได้ดูการถ่ายทอดสดกับเพื่อนสนิทเมื่อคืน
ผักกาดหอมหมุนตัวอยู่ในเครื่องหัน

วินาทีนั้นความคิดดีๆ แวบเข้ามา

“นี่ วันไหนหลังเลิกงาน ไปดูรายการย้อนหลังที่บ้านยูกิโกะได้ไหม”

“อะไรนะ”

ความคิดนี้ไม่เลวเลย ละครเวทีรอบเมื่อคืนไม่เพียงถ่ายทอด
ในโรงภาพยนตร์ แต่ยังมีให้รับชมที่บ้านด้วย แม้การแสดงจบไปแล้ว แต่
ผู้ชมยังซื้อตั๋วเพื่อชมย้อนหลังได้อีกหนึ่งสัปดาห์ โดยดูผ่านคอมพิวเตอร์ได้
เหมือนตอนที่ฉันไปดูหนังที่บ้านยูกิโกะเป็นประจำ

“จั้นเหรห มีตั๋วแบบนั้นด้วยเหรห”

ยูกิโกะหันมามองฉัน นัยน์ตากลมโตฉายแววตกใจ

“แต่โคฮารุต้องเสียเงินสองครั้ง เพื่อดูอีกรอบไม่ใช่เหรห แบบนั้นไม่ดี
เหรห”

“ไม่เป็นไรเลยจ๊ะ ฉันอยากดูอีกรอบอยู่พอดี”

“จริงเหรห จันดีใจนะที่โคฮารุทำเพื่อฉันขนาดนั้น”

ฉันโล่งใจเมื่อเห็นรอยยิ้มของยูกิโกะจนแทบรอเวลาเลิกงานไม่ไหว ทั้งที่เพิ่งเข้ากะได้ไม่กี่นาที บรรยากาศเช่นนี้ทำให้ฉันสลัดหลุดจากความรู้สึกแย่เมื่อวาน

ยูกิโกะเริ่มตัดขนมปังสำหรับทำแซนวิชขนมชั้นหวาน ส่วนฉันทำแซนวิชไข่

ทานะยาบางๆ บนขนมปังที่หั่นหนาสิบสองมิลลิเมตร พื้นผิวที่ถูกไม้พายลากได้ดูตื้นเขินจนเปล่งประกายราวแสงแดดสาดกระทบ

จากนั้นนำไส้สำหรับทำแซนวิชไข่ออกจากตู้เย็น

พนักงานพาร์ตไทม์ต้องเตรียมไส้ไข่นี้ล่วงหน้าหนึ่งวัน โดยใช้ไข่ต้มสับผสมกับมายองเนส แต่นอสติโมไม่มีเครื่องบดหรือสับไข่โดยเฉพาะ พนักงานจึงต้องหั่นและสับไข่ทีละฟองด้วยมีด ซึ่งเป็นงานที่กินเวลาจนน่าตกใจ

ฉันเปิดฝากล่องหีบเปอร์แวร์หนักอึ้ง ตรวจดูไส้ไข่ข้างใน “โอ๊ะ!” ฉันผลออุทานอย่างไม่ตั้งใจ

พื้นผิวไส้ไข่สับเนียนไร้ความหยาบ

ปกติเมื่อสับไข่ต้มเป็นชิ้นเล็กๆ เนื้อไข่จะมีขอบหยักคล้ายเม็ดลูกกวาดคมเปโต แต่ถ้าสับไข่ด้วยมีด ไส้แซนวิชจะออกมาหน้าตาแบบนี้เหรห

ขณะที่ฉันขมวดคิ้วมุ่น พลันได้ยินเสียงสไลด์ทักทายว่า “อรุณสวัสดิ์” รุ่นพี่เระนั้นเอง วันนี้เธอมาทำงานสาย

“ขอโทษทีจ๊ะ นอนตื่นสายไปหน่อย”

รุ่นพี่เรณะประสานมือไขว้หลัง ก่อนทำท่ายัดไหล่

เธอเป็นนักศึกษาชั้นปีสี่จากมหาวิทยาลัยอื่น โดดเด่นสะดุดตา เปลือกตาเฉียงขึ้นเล็กน้อย แต่งด้วยอายแชโดว์ผสมกลิตเตอร์เกล็ดใหญ่ระยิบระยับ แม้ในวันที่มาสายก็ไม่เว้น เรือนผมยาวสลวยที่ซ่อนอยู่ใต้หมวก

ถูกย้อมด้วยสีแดงฉูดฉาด ตัดกับผิวขาวผ่องจนดูเหมือนเจ้าหญิงต่างแดน
ไม่มีผิด

“อู๋ ไม่เห็นมีเสียงเพลงเลย เจียบแบบนี้ใครจะทำงานได้”

พูดจบ รุ่งพีเรนะก็เดินไปต่อสมาร์ทโฟนของตัวเองเข้ากับลำโพง
ห้องครัว

เสียงดนตรีฮิปฮอปหนักหน่วงดังลั่นภายในร้านที่เคยเจียบสงบ

ผู้จัดการร้านนอสติโมอนุญาตให้พนักงานเปิดเพลงได้ตามอิสระ
เพราะเมื่อปิดประตูห้องครัว เสียงจะไม่เล็ดลอดไปรบกวนลูกค้า แต่ถึง
อย่างนั้นก็ควรเลือกเพลงที่เข้ากับบรรยากาศร้านกว่านี้สักหน่อย

รุ่งพีเรนะยังคงตะหนักร้องไม่หยุด

“วันก่อนฉันไปสวนสัตว์เทโนโนจิมา ส่งคลิปให้แล้วนะ ช่วยดูหน่อยสิ”

“เอ๊ะ ตอนนี้อยู่หอคะ”

“อ้อ ถือเป็นการแบ่งปันของดี ช่วยผ่อนคลายได้มากเลยละ”

ฉันจึงหยิบสมาร์ทโฟนขึ้นดู คลิปวิดีโอค่อนข้างยาวทีเดียว รวบรวม
แน่ละ การดูคลิปวิดีโอระหว่างทำงานย่อมไม่ใช่สิ่งพึงกระทำ

“ขอโทษนะคะ ตอนนี้อยู่หอหมดแล้ว ไว้กลับไปดู
ที่บ้านนะคะ”

ยูโกะยื่นหน้าจอให้ดู แบตเตอรี่เหลือแค่ห้าเปอร์เซ็นต์ ก่อนเก็บ
ลงในกระเป๋า ส่วนของฉันแบตเตอรี่ยังเต็มร้อย จึงเปลี่ยนเรื่องคุยเพื่อ
เบนความสนใจ

“ว่าแต่รุ่งพีเรนะคะ... ทำไมเมื่อวานถึงแลกกะกับยูโกะล่ะคะ”

“เมื่อวาน?”

รุ่งพีเรนะวางสมาร์ทโฟนซึ่งเปิดหน้าจอค้างไว้ลงบนโต๊ะ ตอบอย่าง
ไม่ยั้ง

“เพราะฉันมีนัดบอดนะ พลาดไม่ได้เสียด้วย”

“นัดบอด...?”

ฉันลืมหูลืมตาจ้องรุ่นพี่เรนนะจนลืมกะพริบตา นี่หรือคือเหตุผลที่ทำให้
ยูกิโกะพลาดถ่ายทอดสดเมื่อคืน

จะอย่างไรก็ช่าง ฉันหันหน้าไปหายูกิโกะ แต่เธอกลับแค้มยิ้มเจื่อนๆ

รุ่นพี่เรนนะเป็นผู้หญิงอิสระ ไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์จารีตประเพณีใด
ก่อนลงมือทำงาน เธอเดินสำรวจจนมบ่งที่ค้างขายเป็นอย่างแรก ถึงกับ
กรีดดีใจเมื่อเห็นกล่องใส่ขนมบ่งที่ต้องทิ้ง

“ว้าว วันนี้มีขนมบ่งเหลือเยอะเลย โชคดีจัง”

ตอนนั้นเอง เสียงผู้จัดการโตมาอะคุยกับคุณฟูกุโอะพนักงานร้าน
แว่วมาจากบันไดหลังร้าน ตามด้วยเสียงย่าขັນบันไดตึงตังเคลื่อนไถลเข้ามา

รุ่นพี่เรนนะไม่รู้เลยว่ากลุ่มบุคคลที่กำลังสืบเท้ามาทางนี้ “ปลาชุมจริง
ปลาชุมจัง!” เธอฮัมไปพลางยัดขนมบ่งใส่ถุงพลาสติกไปพลาง

พฤติกรรมแย่มาก ฉันหันไปสบตากับยูกิโกะโดยไม่ได้นัดหมาย
จะเรียกเตือนว่า “รุ่นพี่เรนนะคะ” ก็สายไปเสียแล้ว

“เรนนะ ปลาชุมชุมที่ว๊านะ หมายความว่าอะไรหรอ”

เสียงทุ้มต่ำของผู้จัดการร้านสะท้อนก้อง จนรุ่นพี่สะอึกจนตัวลอย

“อะ... ผู้จัดการ”

“ผมไม่ได้ว่าอะไรหากพนักงานเอาขนมบ่งค้างกลับไปกินที่บ้าน
แต่ไม่รู้ว่าเจตนาใจกันจนออกนอกหน้าขนาดนี้ อีกอย่าง... ตอนนี้อยู่ใน
เวลางาน”

“เออ... ขอโทษค่ะ”

“ปกติร้านผมไม่เคยมีขนมบ่งส่วนเกิน มีแค่ที่ทำเผื่อไว้หนอยเท่านั้น”

ปกติผู้จัดการร้านนอสติโมเป็นคนพูดน้อย แต่พอเป็นเรื่องขนมบ่ง
กลับดูเหมือนเป็นคนละคน ทำยื่นกอดอกด้วยวงแขนกำยำดูจุกจิกขี้กั๊ก
ก่อบรรยากาศน่าเกรงขามสมกับเป็นเซฟมากฝีมือ

ถึงต้นเหตุคือรุ่นพี่เรนนะ แต่ความผิดพลาดนี้ทำให้ฉันอับอายจนต้อง
ก้มหน้าจูด

“อย่างแรก การคิดว่าคนเป็นฝ่ายเลือกขนมปัง หยั่งยโสสันดี
ขนมปังต่างหากที่เป็นฝ่ายเลือกคน”

“เฮ้อ... ค่ะ...”

เมื่อนายดำ พนักงานไม่มีสิทธิอำปากแก้ตัว รุ่งพีเรนจะจึงได้แต่
พยักหน้าหงึกๆ ดูประหม่าไม่น้อย ‘เริ่มแล้วสินะ’ จันคิดขณะเตรียมหู

จากนั้นคำพูดก็พรุ้งพรุ้ง ตั้งแต่เรื่องขนมปังคืออะไร จนถึงขนมปัง
มีชีวิตอย่างไร เป็นปรัชญาเฉพาะตัวของผู้จัดการโดมาเอะ บทสนทนา
เกี่ยวกับขนมปังของผู้จัดการผู้คลั่งไคล้ขนมปัง ถือเป็นเรื่องขำขันชื่อของ
ร้านนอสติโม

แน่นอน ปาสูกถานักกินเวลายาวนาน วินาทีที่จันเริ่มหุบปาก คุณฟูโกะ
ก็ปรามผู้จัดการอย่างละมุนละม่อม

“เอาเถอะค่ะคุณโดมาเอะ เรนะจังคงไม่มีเจตนาร้ายหรือค่ะ ที่สำคัญ
ขนมปังต้นแบบกำลังจะเข้าอบแล้ว ช่วยลงไปชิมหน่อยได้ไหมคะ”

“จันเหอ”

ทันทีที่ผู้จัดการคว่ำลังกระดาษลูกฟูกที่อยู่ข้างประตูขึ้นมาอ้อมแล้วลง
บันไดค้อยหลังไป รุ่งพีเรนก็ยกมือขึ้นพนม น้ำตาคลอเบา

“ขอบคุณมากนะคะ ฟูโกะจัง ชีวิตนี้ฉันจะไม่ลืมเลย!”

“ตอนนี้เธอขึ้นปีสี่แล้วนะเรนะจัง มีรุ่นน้องเยอะแยะ จะทำอะไร
ทำไม่คิดหน้าคิดหลังบ้าง”

“ขอโทษค่ะ ขอโทษจริงๆ”

รุ่งพีเรนแลบลิ้นเล็กน้อย คุณฟูโกะยกไหล่หนึ่งที แล้วเดินตาม
ผู้จัดการกลับไปชั้นล่าง

เสียงเพลงแรปผสมเบสหนักหน่วงดังก้องทั่วครัว รุ่งพีเรนยังคง
ยิ้มกว้างทำท่าเรเริงเหมือนกลบเกลื่อนความเกือเขิน หรือไม่ก็เพื่อคลาย
บรรยากาศกระอักกระอ่วนที่ยากจะอธิบาย เมื่อเห็นสัญญาณชัดเจน จันกับ
เพื่อนสนิทจึงกลับไปยืนประจำที่ของตน

ฉันรวบรวมสมาธิใหม่ ตั้งใจทำแทนตัวช้อย่างพิถีพิถัน จรดใบมีด
ลงบนขนมปังโดยไม่ยอมให้พลาดเหมือนครั้งก่อน

ยูกิโกะยื่นด้านข้าง มือหนึ่งถือมีดเตรียมใส่ไขสำหรับพุงนี้ เธอสับไข
ให้ละเอียดไปตามจังหวะเพลงฮิปฮอป

ตอนนั้นเอง ก็อก ก็อก เสียงเคาะผนังกระຈกดังขึ้น

พอเหลือบมองไปทางคาเฟ่ เห็นแม่ลูกที่มาเมื่อวานซึ่งไม่รู้วามตรงนี้
ตั้งแต่เมื่อไร ทันทีที่เห็นว่าฉันมอง แม่ก็ยกมือลูกน้อยขึ้นโบกให้เหมือน
ครั้งก่อน

ความทรงจำที่เห็นเด็กน้อยร้องไห้ผุดขึ้นมา ฉันจึงลงเอยว่าควรทำ
อย่างไรต่อไปดี ควรโบกมือหรือทำเป็นนิ่งเฉยดี

ขณะที่ฉันกำลังละล้าละลัง รุ่นพีเรนะก็มายืนข้างฉัน จ้องตากับ
เด็กน้อยครู่ใหญ่

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” ฉันยังไม่ทันจะถามจบ รุ่นพีเรนะก็ขยับตัว
จู่ๆ เธอก็ทำคอยื่น แล้วยกมือสองข้างกำกำปั้นทุบอกตัวเอง

ฉันตะลึงพูดไม่ออก

รุ่นพีที่ทำท่าเลียนแบบกอริลลาในห้องครัวไม่มีปี่มีขลุ่ย

...แต่ทำไมต้องทำท่ากอริลลาด้วยล่ะ

เครื่องหมายปริศน์นี้ผุดเต็มสมอง เห็นได้ชัดว่าห้องครัวแบบเปิดโล่ง
มีเพียงผนังกระจกกัน ทำให้ลูกค้าที่ผ่านมามองเห็นทุกอย่างด้านในไม่ต่าง
จากสวนสัตว์

เมื่อครู่คุณฟูกุโอะเพิ่งเตือนรุ่นพีเรนะว่า ควรตระหนักได้ว่าตนไม่ใช่
เด็กๆ อีกต่อไป ต้องทำตัวให้สมกับเป็นรุ่นพี แทนที่เธอจะทำตัวสุหมอย่าง
ผู้ใหญ่คนหนึ่ง เธอกลับทำตัวเป็นกอริลลา หรือเป็นเพราะเธอเพิ่งไปเที่ยว
สวนสัตว์เทนโนจิมาหรือเปล่า

ภาษากายอันทรงพลังส่งตรงถึงใจเด็กน้อยโดยไม่ต้องใช้คำพูด
เด็กน้อยถึงกับอัมแป้นเมื่อเห็นรุ่นพีเรนะเคลื่อนไหวตัวแรงเป็นจังหวะ

เสียงหัวเราะคิกคักดังจนพนักงานในครัวได้ยิน

อย่างนี้เอง ฉันเข้าใจแล้วว่าควรทำแบบนี้ แต่ที่ทำให้ฉันเสียใจที่สุดคือรุ่นพี่เฮอร์เนซังงานตรงหน้าเพียงเพื่อทำท่ากอริลลาให้เด็กดู

เมื่อเห็นแม่ลูกกลับไปนั่งที่โต๊ะของคาเฟ่อย่างพอใจแล้ว รุ่นพี่เฮอร์เนซังก็เอามือเท้าเอว นัยน์ตาเปล่งประกายวาววับ

“เฮลละ วันนี้ฉันก็ต้องทำงานให้เต็มที่เหมือนกัน!”

ฉันพอเข้าใจแล้วว่าทำไมยูกิโกะถึงยอมเปลี่ยนกะ ถ้ามีใครทรงพลังแบบนี้มาขอเปลี่ยนกับฉันบ้าง ก็คงปฏิเสธไม่ลงเหมือนกัน

รุ่นพี่เฮอร์เนซังสุดลมหายใจพืดใหญ่ ก่อนลงมือผสมครีมด้วยตะกร้อตีไข่ ฉันแอบชำเลืองมองอากัปกริยานั้น พลางตัดขอบขนมปังอย่างระมัดระวัง

12.00 น. ฉันลงเวลาเข้าออกที่คอมพิวเตอร์ในห้องพักรอของพนักงาน

เหตุการณ์ระหว่างผู้จัดการกับรุ่นพี่เฮอร์เนซังเมื่อเช้า ทำให้ฉันกับยูกิโกะตะขิดตะขวงใจ ไม่กล้าหยิบขนมปังเหลือกลับบ้านมากนัก จึงคว้าแค่ครัวซองต์สองสามชิ้นที่อยู่ตรงหน้า แล้วแผ่นออกจากร้านทันที

ย่านนี้เงียบสงบเพราะเป็นเวลาที่ผู้คนออกไปทำงานกันหมด ดวงอาทิตย์เหนือศีรษะแสงแรงกล้า ผืนฟ้าสีครามใสมีเพียงริ้วเมฆบางลำแสงที่ลอดผ่านหมู่ไม้ทำให้รับรู้ว่าคุณร้อนได้เริ่มต้นแล้ว

ฉันกำลังมุ่งหน้าไปบ้านยูกิโกะ เพื่อดูถ่ายทอดสดย้อนหลังด้วยกัน นี่เป็นครั้งแรกที่กระเป๋ารักษาโลกของฉันเบาหวิวหลังกลับจากงานปาร์ตี้

“นี่ รุ่นพี่เฮอร์เนซัง ไม่ทำเกินไปหน่อยเหรอ”

ฉันอดรันทดไม่ไหวจนต้องโผล่ออกมา ยูกิโกะกำลังกางจักรยานพับของเธอ

“อ้อ ตอนรุ่นพี่ทำท่ากอริลลานั้นเหรอ”

“นั่นก็ด้วย... แต่ฉันหมายถึงเรื่องที่คุณพี่ถึงกับต้องเปลี่ยนกะ”

“เรื่องนั้นเองหรือ ขอโทษนะจ๊ะ”

ยูกิโกะผงกศีรษะ สีหน้าเย็นชา ทั้งยังพูดสิ่งที่ฉันไม่ค่อยเข้าใจ “ที่จริงสวนสัตว์เทนโนจิไม่มีกอริลลาหรอกแต่เป็นสถานที่ฝึกสัตว์นะ”

“ยังงี้ก็เถอะ... ทุกครั้งที่รุ่นพี่มีนัดบอด ไม่ต้องให้คนอื่นเปลี่ยนกะให้ตลอดหรือไง!”

ฉันถอนใจเวอร์วัง เพราะเท่ากับว่าจากนี้ไปคงต้องทำงานกับรุ่นพี่ที่ไม่เคยแคร์ใครนอกจากตัวเอง

“ไม่เป็นไรหรอกน่า” ยูกิโกะหัวเราะ พยายามปลอบใจฉัน ซึ่งทำให้ฉันแปลกใจไม่น้อย

“ถึงรุ่นพี่เรนะจะทำตามใจตัวเองอยู่สักหน่อย แต่ไม่ใช่คนเลวร้ายหรอก เห็นแบบนั้นแต่ทำงานเรียบร้อยดี ยังเคยช่วยฉันตั้งหลายครั้ง”

“หือ จังหรือ”

“แกมรุ่นพี่ยังเป็นพนักงานมาตั้งแต่ตอนสตีโมเปิดร้าน มีใบคุณวุฒิปั๊มชอมเมอลิเยร์⁴ด้วยนะ”

“อะไรนะ จริงหรือ”

ท่าทีของยูกิโกะทำให้ฉันเขว พูดขนาดนี้เท่ากับว่าเพื่อนสนิทฉันกำลังปกป้องรุ่นพี่เรนะอยู่อย่างนั้นหรือ นั่นยิ่งทำให้ฉันชักกังวลขึ้นมาว่ารุ่นพี่คนนี้ลวงรู้จุดอ่อนของฉันบ้างหรือเปล่า

ฉันหลับตามองเท้าเหมือนคนงอน เห็นเงาสองสายที่ไร้ความรู้สึกซ่อนทับ ก่อนแยกห่างกัน

ยูกิโกะเขี่ยปลายเล็บที่ทำมาอย่างดีกับกระเป๋าทันไดค์วอร์ด⁵ จู่ๆ ความคิดหนึ่งก็แล่นปราดเข้ามา

—หรือยูกิโกะเป็นฝ่ายขอเปลี่ยนกะกับรุ่นพี่ด้วยความสมัครใจ

⁴ ผู้เชี่ยวชาญด้านขนมปัง เป็นการรับรองความรู้และทักษะเฉพาะทางที่ครอบคลุมตั้งแต่พื้นฐานของขนมปังจนถึงประเภท การผลิต คุณค่าทางโภชนาการ และวิธีการปรุง

ถ้าเช่นนั้น ทุกอย่างก็ดูสมเหตุสมผล เธอไม่เคยบ่นเรื่องรุ่นพี่อะไรเลย เพราะเป็นคนขอแลกกะเอง

ทว่าความรู้สึกเคลือบแคลงยังไม่จางหาย ทั้งที่ยุกิโกะเป็นแฟนคลับตัวยงของฮาเซเป่ กลับยอมพลาดการถ่ายทอสดเพื่อมาทำพาร์ตีใหม่

ขณะที่ฉันตั้งคำถามกับตัวเอง เราก็เลี้ยวออกจากช่องทางจักรยาน เลียบรางรถไฟโอซากะโมโนเรล เข้าสู่ถนนย่านโทโยนาเกะสุดแสนจะโรแมนติก

แม้เรียกว่าถนนย่านโรแมนติก แต่เส้นทางนี้ก็เพียงถนนเดินรถทางเดียวธรรมดา ไม่ใช่ถนนปูหินแบบโบราณที่พบได้ในเยอรมนี ประเทศต้นกำเนิดของถนนรูปแบบนี้

เราเลือกเดินไปตามถนนใต้แนวรั้วไม้ ไม่นานก็เห็นแผ่นป้ายแดงฟ้าชมพูของร้านบาสกินรอบบิ้นส์ ตั้งอยู่ไม่ไกลจากบ้านของยุกิโกะ

ปกติไอศกรีมร้านนี้แพงเกินเอื้อมสำหรับฉัน จึงมักแอบซื้อเฉพาะหลังสอบเสร็จเพื่อเป็นรางวัลให้ตัวเอง ทำแบบนี้มาตั้งแต่มัธยมปลาย “นั่นสิ...” ฉันหันไปพูดกับยุกิโกะ

“ยุกิโกะ เธอใช้คุปองวันเกิดเดือนนี้ไปหรือยัง”

ปัจจุบันบาสกินรอบบิ้นส์ไม่จัดโปรโมชั่นส่วนลดในวันที่ 31 แล้ว แต่เปลี่ยนเป็นแจกคุปองฟรีผ่านแอปพลิเคชันในเดือนเกิดแทน แลจะสำหรับนักเรียนนักศึกษาจะพลาดโอกาสทองเช่นนี้ได้อย่างไร

“ฮะ! ลืมใช้ไปเลย”

ยุกิโกะเกิดเดือนพฤษภาคม ถ้าเธอไม่ยอมใช้คุปองภายในวันนี้ ซึ่งเป็นวันสิ้นเดือน คุปองก็จะหมดอายุ

“สมบัติเชลยที่เราได้มาวันนี้มีแค่ครึ่งของดี ฉันว่าถ้ามีไอศกรีมนั่งกินระหว่างดูถ่ายทอดสดคงดีไม่น้อย”

“คงดีมากเลยละ”

ว่าไหมล่ะ ฉันยี้ดอกพลางเดินเข้าใกล้บาสกินรอบบิ้นส์ มองผ่านกระจกละเอียดเข้าไปในร้าน

โปสเตอร์ไอศกรีมรสพิเศษประจำเดือนแปะตรงหน้าประตูขนาดใหญ่ สะดุดตา บริเวณหน้าเคาน์เตอร์มีแม่ที่พาลูกมาและนักเรียนยืนต่อแถวอยู่หลายกลุ่ม ทันทีที่เห็นไอศกรีมสีล้นสดใส หัวใจก็เริ่มเต้นไม่เป็นลำดับ รู้จะซื้ออะไรดี

แต่ยูกิโกะชำเลื่องดูเคาน์เตอร์แวบเดียวก็ชะงักผีทำเหมือนเพิ่งนึกอะไรได้

“ไม่เอาดีกว่า”

“เอ๊ะ ทำไมล่ะ”

ฉันงงกับการเปลี่ยนใจกะทันหัน แต่เธอกลับยิ้มกว้าง

“ແหม คุณ คนแน่นร้านขนาดนี้ ขึ้นชื่อว่าบาสกินรอบบิ้นส์ คงต้องรอเป็นชั่วโมงแน่”

“นั่นสิ... แต่จะทิ้งคูปองให้หมดอายุไปก็น่าเสียดายออก”

“ไม่เป็นไร ฉันว่าเรารีบกลับบ้านไปดูถ่ายทอดสดย้อนหลังกันเถอะ!”

ฉันเลยต้องจำใจถอยห่างจากร้าน

เราเดินผ่านร้านบาสกินรอบบิ้นส์มุ่งหน้าไปยังแมนชั่นที่ยูกิโกะพักอยู่ ฉันหันกลับไปมองร้านไอศกรีม เห็นแม่ลูกเพิ่งเดินออกจากร้าน เด็กน้อยแลบลิ้นเลียไอศกรีมหลากสีสองก้อนอย่างมีความสุข

ฉันรู้สึกเหมือนไอศกรีมท่วมปาก⁵ แต่ก็ต้องเดินตามเธออย่างไม่ใคร่เต็มใจนัก

วันนี้ยูกิโกะดูไม่ปกติ อะไรที่ทำให้เพื่อนสนิทฉันเป็นแบบนี้ แต่ก็เอ่ยมถามไม่ได้

ฉันได้แต่พิมพ์พาดในใจขณะมองแผ่นหลังยูกิโกะที่เดินอยู่ข้างหน้า

—นี่ ยูกิโกะ เธอปิดบังอะไรฉันอยู่หรือเปล่า

⁵ นักเขียนเล่นคำกับสำนวน น้ำท่วมปาก พูดอะไรไม่ออก

ตอนนี้เราสองคนเหงือซึ่มเพราะแดดที่ส่องผนังคอนกรีตสะท้อนเข้า
ใบหน้า

3

ห้องของยูกิโกะอยู่ชั้นสี่ของแมนชั่น เนื่องจากเป็นห้องหัวมุมจึงได้
ทิวทัศน์อันยอดเยี่ยม

เมื่อเปิดประตูเข้าไปข้างใน สิ่งแรกที่รอต้อนรับผู้มาเยือนคือแผ่นป้าย
เขียนคำว่า ‘Welcome’ ด้วยลายมือแฉวนอยู่เหนือกล่องใส่รองเท้า ช่างต่างกับ
ห้องที่ฉันใช้ทุกหัวนอนเหลือเกิน ห้องฉันอยู่ชั้นหนึ่ง เป็นอะพาร์ตเมนต์อาคาร
ไม้เก่าๆ ซึ่งต้องรบกับแมลงที่เล็ดลอดเข้ามาผ่านรอยแยกบานประตูทุกวัน

บริเวณโถงทางเข้ามีรองเท้าส้นสูงเรียงเป็นระเบียบ ฉันถอดรองเท้า
ผ้าใบออก เดินเข้าสู่ห้องอันคุ้นเคยแล้วเอ่ยเสียงใส

“ขอรบกวนด้วยนะคะ”

ห้องครัวอยู่ติดกับโถงทางเข้ามีเครื่องใช้ไฟฟ้าทันสมัยใหม่เอี่ยม
ทั้งตู้เย็นสีเขียวพาสเทล และเครื่องปั่นขนมปังสโตล์เรโท

เมื่อเปิดประตูห้องนั่งเล่น สิ่งแรกที่ปรากฏคือโทรทัศน์ ปกติฉันดู
ละครและภาพยนตร์ทางสมาร์ทโฟน เพราะที่ห้องไม่มีโทรทัศน์ จึงอิจฉา
ยูกิโกะไม่น้อย

ยังมีโต๊ะเตี้ยลายเนื้อไม้ที่เข้ากันดีกับผ้าม่านสีคาราเมล หน้า
เตียงนอนมีหมอนอิงของแบรนด์ฟรังก์ฟรังก์สองใบ บรรยากาศภายในห้อง
ดูมีรสนิยมชวนให้คิดว่า เจ้าของห้องคงเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสุดเท่
ที่ใช้ชีวิตตามลำพัง

ทว่าชั้นหนังสือกลับแน่นขนัดไปด้วยของสะสมเกี่ยวกับฮาเซปี
นักแสดงที่ยูกิโกะคลั่งไคล้

ตั้งแต่ตีสี่ตีห้าที่ทำการแสดง แผ่นพับ และหนังสือรวมภาพถ่ายฉบับสมบูรณ์ที่จำหน่ายแก่บุคคลทั่วไป ของเหล่านี้ยังพินๆ เพราะยังมีเซ็มกัลดกลมลายพิเศษซึ่งให้เฉพาะผู้ที่ซื้อตัวเข้าชม และรูปอะคริลิกตั้งโต๊ะรุ่นลิมิเต็ด ท่ามกลางรูปถ่ายจำนวนมหาศาล ยังมีรูปสุนัขพันธุ์พอมเมอเรเนียนที่ฮาเป่ย์เลี้ยงไว้ด้วย

“อ้อ นั่งตามสบายเลยนะ”

ยูกิโกะพยักพยิดให้ฉันนั่งลงตรงหมอนอิง

เธอหยิบขวดชาเย็นออกจากตู้เย็นรินใส่แก้ว ฉันเอ่ยขอบคุณก่อนยกขึ้นจิบอีกหนึ่ง ความเย็นไหลผ่านลำคอ ก่อความรู้สึกเย็นชื่นใจ

ยูกิโกะหยดกัมไชรปลงในแก้วสองใบ ก่อนเอ่ยทั้งที่สายตายังจับจ้องที่ปฏิทินบนโต๊ะ

“ว่าไปแล้ว นี่ก็ใกล้จะประกาศรางวัลนักวาดการ์ตูนหน้าใหม่แล้วนะ”

หัวใจฉันแทบกระดอนออกจากอกกับประโยคสุดแสนธรรมดาจากเพื่อนสนิท เมื่อเห็นฉันนิ่งไป ยูกิโกะก็เอียงศีรษะ

“อ้าว ฉันจำได้ว่าเขาจะประกาศผลฉบับหน้าเ็น่า ถ้าฉันได้รางวัลคราวนี้ก็คงดี”

ฉันพูด พลางยิ้มเจื่อน

“คงเป็นอย่างที่คิดไว้แหละ เพราะปกติผู้ชนะจะได้รับการติดต่อก่อนประกาศออกสื่ออยู่แล้ว... คราวนี้ฉันคงชวดอีกตามเคย”

“ฮะ จังหรอกเธอ...”

ยูกิโกะยกมือขึ้นปิดปาก

เธอคือแฟนคลับเพียงคนเดียวของมังงะที่ฉันวาด หญิงสาวแสนอ่อนโยนคนนี้คอยเอ่ยปากชมการ์ตูนฝีมือไม่เอาถ่านของฉันเสมอ ตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลาย

ทว่าผลที่ได้กลับไม่ดีนัก ฉันพลาดรางวัลนักวาดหน้าใหม่ชนิดที่โดนปิดประตูตั้งแต่แรก เพราะกรรมการไม่แม้แต่จะขายตาแลผลงานเลย

“อย่าเพิ่งท้อสิ สักวันโคฮารุต้องเดบิวต์ได้แน่นอนจ้ะ” ยูกิโกะตอบไหล่
ปลอบใจฉัน

“มันจะให้เธอให้ฉันอ่านก่อนหน้านี่สนุกมากเลยนะ! เด็กสาวมัธยมปลาย
ย้อนเวลาไปยุคก่อนประวัติศาสตร์ พัวพันรักสามเส้าระหว่างมนุษย์โครมาของ
กับนีแอนเดอร์ธัล สร้างสรรค์จะตายไป!”

ฉันรู้สึกได้ว่าแก้มตัวเองกำลังแดง เมื่อได้ยินพล็อตเรื่องของตัวเอง
จากปากคนอื่น พลันรู้สึกว่าเรื่องที่เขียนช่างไร้สาระสิ้นดี

“ตายจริง น่าอายชะมัด แต่พูดก็พูดเถอะ ฉันส่งต้นฉบับให้สำนักพิมพ์
พิจารณาตั้งหลายที แต่ก็โดนปัดตกทั้งหมด”

“อะไรกัน ทั้งที่โคฮารุวาดเก่งจะตายไป”

“ขอบใจจ้ะ ครึ่งหน้าฉันจะเข้าชิงรางวัลให้ดู”

ฉันแสวงตอบด้วยน้ำเสียงสดใส ก่อนหันไปเร่งยูกิโกะเพื่อเบี่ยง
ประเด็น “เอาละ มาดูการถ่ายทอดสดกันเถอะ!”

ในใจรู้สึกสมเพชตัวเองเหลือเกินที่พยายามหนีบทสนทนาอันสิ้นหวัง
ทั้งที่ก้นบึ้งของหัวใจรู้ว่าตนเองไม่มีพรสวรรค์ด้านนี้เลยสักนิด

ฉันคว้าแก้วชาเย็นขึ้นมากดจกจนเกลี้ยง เพื่อสงบสติอารมณ์

“ฉันเริ่มดูกันเลย” ยูกิโกะกดปุ่มซื้อตั๋ว เล็บของเธอสะท้อนแสงวาววับ

บนหน้าจอปรากฏภาพม่านเวทีค่อยๆ เลื่อนขึ้นพร้อมเสียงดนตรี
บรรเลงเปิดการแสดง ฉันสลัดความคิดอื่นทิ้งไป ปรับความรู้สึกให้จดจ่อ
กับการแสดงตรงหน้า

เมื่อเหล่านักแสดงปรากฏบนหน้าจอ ความทรงจำเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง
ที่เพิ่งดูเมื่อคืนก็หวนกลับมา

ปีนี้เป็นปีแห่งการฉลองครบรอบสิบปีนับแต่เปิดตัวของ ‘ไซเคินเอ็นบู’
เกมโซเชี่ยลยอดนิยม

มีการดัดแปลงเกมนี้เป็นทั้งอนิเมะ ภาพยนตร์ การ์ตูน และล่าสุดคือละครเวที ซึ่งครั้งนี้สร้างความฮือฮาไม่น้อยด้วยฉากโหดสยองและโปรเจกชันแมปปิง⁶ สุดอลังการ

แต่สิ่งที่ทำให้เห็นว่าละครเวทีนี้เยี่ยมยอดกลับเป็นฉากพันดาบบนเวทีดั้งเดิม

ละครเวทีเรื่องนี้รวมนักแสดงคิวบู๊ยอดเยี่ยมมากมาย ทำให้ฉากต่อสู้พันดาบบู๊ตสมจริง ไม่เหมือนละครเวทีเลยสักนิด ทั้งยังมีฉากเช่นนี้ให้ชมตลอดทั้งเรื่อง

“เดี๋ยวนะ แยกแล้ว ฉันจะเป็นลม”

ยูกิโกะกรีดลั่นเมื่อฮาเซปีปรากฏตัวบนเวที มือกำดาบญี่ปุ่น ศีรษะสวมวิกผมสีเงิน เขาโปรยยิ้มใส่ชื่อให้กลุ่มผู้ชมทั้งที่นั่งอยู่ตรงกลาง ขวาช้าย รวมถึงที่นั่งชั้นสองของโรงละคร

“อันตัวข้าอยู่ที่นี่แล้ว! จะตัดเนื้อเนียนกระดูกเจ้าเสียเดี๋ยวนี้!”

ฮาเซปีกวัดแกว่งดาบในมือ พลางตะโกนวรรคทองของเรื่อง ปัจจุบันนักแสดงหนุ่มอายุยี่สิบแล้ว ด้วยเครื่องหน้าที่ดูเป็นหนุ่มน้อย ผนวกกับทักษะกายกรรมผาดโผน ทำให้ครองใจสาวน้อยสาวใหญ่และเหล่าแฟนคลับได้มากมาย แน่นอน ยูกิโกะก็เป็นหนึ่งในนั้น

ฉันเผื่อรอ ‘ไฮไลต์’ ที่กำลังจะมาถึงอย่างใจจดใจจ่อ เมื่อเห็นยูกิโกะกำลังตื่นเต้นกรีดกร๊าด จึงเลือกไม่บอกเธอว่า หลังจากนั้นจะเกิดอุบัติเหตุบนเวที เพราะฮาเซปีทำดาบหล่น

ช่วงกลางเรื่อง การแสดงชะลอลงเพื่อเล่ารายละเอียด ก่อนเข้าสู่ฉากต่อสู้ดุเดือด

กล้องตัดภาพรวดเร็ว จับภาพกลุ่มนักแสดงที่เข้าโรมรัน ฉับพลันก็เปลี่ยนไปจับภาพฮาเซปีที่ยืนเด่นอยู่กลางเวที ทว่า—

⁶ Projection Mapping เป็นเทคนิคการฉายภาพที่ใช้ในการเปลี่ยนพื้นผิววัตถุที่มีรูปร่างไม่สม่ำเสมอให้เป็นพื้นผิวแสดงภาพหรือเอฟเฟกต์ต่างๆ

ทันใดนั้น เขากลับปรากฏอยู่ด้านหน้าของอีกกล้องหนึ่ง ดาบร่วงหลุดจากมือ หล่นกระแทกพื้นเวที

เสียงผู้ชมสุดหายใจดังครี๊ดคราด รวากับจะทะลุออกมานอกจอ ยูกิโกะเบิกตาจ้องเงียบเขียบ

แต่ฮาเซปีไม่มีท่าที่ตื่นตระหนก เขายกกำปั้นฟาดคู่ต่อสู้ที่ดาหน้ากันเข้ามาไม่ยั้ง จากนั้นใช้ปลายเท้าสะกิดดาบที่ตกอยู่จนดาบโค้งดีดลอยขึ้นสูง ก่อนจะคว้าไว้ได้อย่างแม่นยำ จากนั้นกวาดสายตามองกลุ่มผู้ชมรอบโรงละคร พลังกวัดแกว่งหมุนดาบไปรอบหนึ่ง

การแสดงนี้ยอดเยี่ยมเหลือเกิน รวากับเตรียมไว้ล่วงหน้า ฮาเซปีเปลี่ยนอุบัติเหตุที่น่าขายหน้าให้เป็นฉากไฮไลต์ได้อย่างไหลลื่น

“กรี๊ด—! ตายแล้ว เหมือนฉันหายใจไม่ออกยังไงไม่รู้!!!”

ยูกิโกะถึงกับอึ้ง เมื่อเห็นดาราคณโพรดแก่สถานการณ์ได้อย่างมืออาชีพ

ตอนฉันทัวร์ถ่ายทอดสดในโรงภาพยนตร์รู้สึกไม่ต่างกัน ผู้ชมต่างตื่นตาตื่นใจไปกับการด้นสดที่เหนือความคาดหมาย นี่กระมังที่เรียกว่าเสน่ห์ของละครเวที ทั้งที่ฉันนี่ตั้งใจไม่ปรปักษ์เล่าเนื้อหาสำคัญให้เพื่อนสนิทรู้ แต่ก็หลายครั้งที่เกือบโพล่งออกไป

ปฏิกิริยาของยูกิโกะเป็นไปตามคาด ฉันจึงเฉลยอย่างห้ามไม่อยู่

“ให้ตายสิ ดาบหลุดมือทั้งที่เป็นกลางฉากไฮไลต์แบบนี้ ใครเห็นก็ตกใจกันทั้งนั้นแหละ”

“ว่าไหมล่ะ! แต่การที่นักแสดงคนอื่นวิ่งกรูเข้าไประดับนั้น ไม่แปลกหรอกที่ใครสักคนอาจชนฮาเซปีจนดาบหลุดมือ อัจฉริยะฟ้าประทานเหลือเกิน เห็นหรือเปล่าว่าพ่อหนุ่มฮาเซปีแสดงได้ต่อเนื่องไม่มีสะดุดเลย!”

ฉันพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดยูกิโกะ ตอนนี้ก็ยังตื่นเต้นไม่สร่าง แต่ไม่รู้ทำไมในใจกลับมีบางอย่างคล้ายตะกอนลอยฟุ้งอยู่ ทั้งที่ได้ใช้เวลาอยู่กับเพื่อนสนิทใจอยากแล้วเชียว

“เอ๊ะ โศหารู เป็นอะไรหรือเปล่า”

สายตาเพื่อนสนิทจับจ้องมาที่ฉัน สีหน้าเต็มไปด้วยความกังวล วินาทีที่เหล่านักแสดงกำลังฟาดฟันกันด้วยคมดาบ ฉันก็ประสานสายตากับยูกิโกะกลางอากาศเช่นกัน

เมื่อเห็นแววตาหวั่นไหวของเพื่อนสนิท ความคิดบางอย่างผุดขึ้นในใจ เหนือเริ่มซึมซุ่มฝ่ามือ ในที่สุดยูกิโกะก็เป็นฝ่ายละสายตาไปทางอื่นก่อน “ชักหิวขึ้นมาจริงๆ ฉันว่าน่าจะพักกินขนมปังกันหน่อยดีกว่า”

เธอกดหยุดการถ่ายทอดสดชั่วคราว แล้วลุกขึ้นคว้าครีวของต์ที่เธอกลับมาจากนอสติโม ก่อนเดินเข้าครีวคล้ายต้องการหลบเลี่ยงบางอย่าง

เธอเปิดฝาเครื่องปิ้งขนมปังซึ่งวางอยู่บนชั้นโลหะ หยิบครีวของต์ออกมาปิ้งสองชิ้น ฉันจ้องแผ่นหลังอันผอมเพรียวของเพื่อนสนิท พลังไถ่เรียงเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นจนถึงตอนนี้

วินาทีนั้น ความคิดหนึ่งที่ฉันวาดอยู่ในสมองก็ค่อยๆ ขยายใหญ่ขึ้น คล้ายขนมปังที่พองตัวในเครื่องปิ้ง ฉันลุกขึ้นเดินไปยังห้องครีวที่ยูกิโกะยืนอยู่

กลิ่นหอมหวานเล็ดหลูจากครีวของต์เนยอวลฟุ้งในอากาศระหว่างฉันกับยูกิโกะ

“นี่ ยูกิโกะ”

ฉันสูดลมหายใจเข้าจนเต็มปอด ก่อนเปล่งคำถามออกมาพร้อมลมหายใจ

“บอกความจริงได้ไหม เมื่อวานเธอไปทำอะไรมา”

4

“เอ๊ะ เรื่องอะไรเธอ”

ยุกโกะหมุนปุ้มเครื่องปั๊มน้ำมัน ก่อหนี้มาเยี่ยมให้ฉันอย่างแก้กั๊ก

“เมื่อวานกับเธอแล้วนี่จะ ฉันต้องทำงานพาร์ทไทม์แทนรุ่นพี่นะ”

น้ำเสียงเช่นนี้ เพื่อนสนิทมักใช้เวลาอยากให้ใครสักคนให้ลงมือ
ปลายเท้าฉันเย็นเฉียบทันที

“โกหกใช่ไหม”

ฉันพิมพ์คำพูดแทบกลืนหายใจไปกับเสียงกรีดร้องของเครื่องปั๊มน้ำมัน

“ยุกโกะไม่ได้ไปทำงานที่ร้าน ส่วนรุ่นพี่เธอก็แสร้งทำเป็นหยุดงานเพราะเธอขอร้อง”

“โคฮารุนั้นแหละ อยู่ดีๆ เป็นอะไรขึ้นมาก็ไม่รู้”

สีหน้าและท่าทางของยุกโกะเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด นั่นทำให้ฉันแน่ใจว่าความสัมพันธ์ที่มีมาจนถึงตอนนี้กำลังจะเปลี่ยนไป

“ใส่ไซท์ที่เตรียมไว้เมื่อวาน... ชุ่ยจนฉันไม่เชื่อว่าใช้มีดลับ”

“ชุ่ย?”

อาการตกใจสลับกับบอกรับยุกโกะ คงไม่ทันสังเกตเรื่องนี้จริงๆ
เมื่อเข้ายุกโกะใช้มีดลับวัตถุติดทำให้เส้นด้ายอย่างพิถีพิถัน ถ้าเมื่อวานเป็นฝีมือเธอจริง ใส่ไซท์คงไม่และขนาดนั้น

ไม่ว่าใคร คนที่เตรียมใส่ไซท์เมื่อวานไม่ยอมทำตามขั้นตอนในคู่มือของ
นอสติโม ซึ่งระบุว่า ต้องใช้ตะกร้อตีไซท์ ไม่ใช่เครื่องปั่น และฉันก็นึกออกว่ามีพนักงานอยู่คนที่ชอบแหกกฎอยู่เป็นนิจ

“เพราะใส่ไซท์ที่ฉันเห็นไม่เหมือนที่ยุกโกะเคยทำ แต่เหมือนฝีมือของรุ่นพี่เธอนะมากกว่า”

นั่นก็แปลว่ารุ่นพี่เรนะไม่ได้ขอยูกิโกะเปลี่ยนกะตั้งแต่ต้น เมื่อคิด
เช่นนี้ ทุกอย่างก็ดูสมเหตุสมผล

“เดี๋ยวนะ เมื่อวานฉันไปทำงานที่นอสติโมจริงๆ พอดึงงานยุ่ง เลย
เตรียมใส่ไข่ไว้ไม่ค่อยดีเท่าไร”

ยูกิโกะยื่นกรรณหนักแน่น

“ที่จริงยังมีอีกหลักฐานหนึ่ง ที่ยืนยันได้ว่าเมื่อวานยูกิโกะไม่ได้ไป
นอสติโม”

แม้เป็นเรื่องเล็กน้อย แต่มีคำพูดและการกระทำที่ฉันจะมองข้าม
ไม่ได้ จึงตัดสินใจถามให้รู้เรื่อง

“ทำไมตอนขากลับเธอถึงไม่ยอมใช้คุปอง ทั้งที่เวะบาสกินรอบบิรส์
ก็ไม่ได้เสียเวลามาก แถมคุปองจะหมดอายุวันนี้ด้วย”

“ก็... ปกติร้านนั้นคนก็เยอะอยู่แล้ว”

“แต่มันก็แปลกอยู่ดี ฉันไม่เคยเห็นนักศึกษาคอนไนยอมทิ้งคุปองฟรี
ของบาสกินรอบบิรส์เลย”

“เรื่องนั้นมันก็แล้วแต่คนนี่ ไม่เห็นจะเป็นหลักฐานอะไรได้เลย”

ยูกิโกะถอนใจ คล้ายโล่งอก

แต่เรื่องนี้มีความขัดแย้งกัน ก็เธออุตส่าห์ดาวน์โหลดแอปพลิเคชัน
บาสกินรอบบิรส์ลงสมาร์ตโฟนเพื่อจะเอาคุปองฟรีไม่ใช่เหรอ แถมยังชอบ
ของหวานเป็นชีวิตจิตใจ จะยอมพลาดโอกาสที่มีเพียงปีละครั้งได้ยังไง

ยิ่งกว่านั้น สิ่งที่ฉันพูดมาจนถึงตอนนี้ เป็นเพียงบทเกริ่นนำเพื่อยืนยัน
ให้แน่ใจเท่านั้น

ฉันเดินเข้าไปยืนข้างเพื่อนสนิท หน้าตู้เย็นเฉดเขียวพาสเทล ยูกิโกะ
สะดุ้งเอื้อม

“ที่เธอไม่อยากแวะร้านบาสกินรอบบิรส์ เพราะไม่อยากให้ฉันรู้
เรื่องนี้”

ฉันเอื้อมมือไปที่ช่องแช่แข็งซึ่งอยู่ส่วนบนของตู้เย็นแล้วเปิดออก
ไอเย็นจากด้านในปะทะปลายนิ้ว

ฉันหรีตา เมื่อสภาพภายในช่องแช่แข็งเป็นอย่างที่ฉันคาด

—ช่องแช่แข็งว่างเปล่า

คำพูดที่ยุกิโกะบอกฉันเมื่อวันก่อนยังคงก้องอยู่ในโสต

“เธอบอกฉันว่าช่องแช่แข็งอัดแน่นด้วยขนมปังร้านนอสติโม
ไม่ใช่เหรอ ถ้าเมื่อวานเธอไปทำงานจริง ขนมปังที่ได้มาก็น่าจะอยู่ในนี้
ไม่ใช่เหรอ”

การทำงานพาร์ทไทม์ที่ร้านเบเกอรี่ เพราะอยากได้ขนมปังที่เหลือ
และการที่มีขนมปังขายไม่ออกทุกวันก็เป็นชะตากรรมของร้านเบเกอรี่ ปกติ
พนักงานที่เข้ากะมักได้ขนมปังกลับบ้านเต็มไม้เต็มมือ เว้นแต่มีเหตุสุดวิสัย
เช่นวันนี้ เมื่อพิจารณาการเกิดข้อผิดพลาดของพนักงานในการขึ้นรูป
ขนมปังหรือเผลอลบจนไหม้แล้ว จึงเป็นไปได้ที่จะไม่มีขนมปังกลับบ้านเลย

เธอแวะซื้อไอศกรีมบาסקินรอบบิสกิตก่อนกลับบ้าน เพราะนึกได้ว่า
มีขนมปังอยู่ในช่องแช่แข็ง จึงยอมแพ้ตัดสินใจใช้คุกกี้แทน

ช่องแช่แข็งที่ว่างเปล่าและท่าที่หวนไหวของยุกิโกะคือคำตอบ

ทว่าเพื่อนสนิทกลับโบกมือปฏิเสธ ตอบที่เล่นที่จริง

“โคฮารุ เธอคิดมากไปแล้ว เธอกำลังเข้าใจว่าฉันให้ความสำคัญกับ
ธุระอื่นมากกว่าการไปดูถ่ายทอดสดนั้นเหรอ”

จริงอยู่ การที่พนักงานจะอ้างว่ามีธุระเพื่อกลางวันไม่ใช่เรื่อง
ผิดปกติ แต่การโกหกว่าต้องทำงานแล้วปฏิเสธนัดสำคัญ ดูจะแปลกไป
สักหน่อย

ยิ่งเป็นยุกิโกะที่เป็นแฟนคลับตัวยงของฮาเซปี ทั้งยังเป็นฝ่ายชวนฉัน
ไปดูการถ่ายทอดสดครั้งนี้ก็ยิ่งต่างหาก เรื่องนี้มีเพียงคำตอบเดียวเท่านั้น

“ใช่ ยุกิโกะไม่มีทางเห็นธุระอื่นสำคัญกว่าการดูถ่ายทอดสดแน่”

“จึ้น...”

“หมายความว่า ที่เมื่อคืนยุคโกะไม่ดูการถ่ายทอดสดที่โอซากะ เพราะไปดูการแสดงสดรอบสุดท้ายที่โตเกียวมาต่างหาก”

ยุคโกะเบิกตากว้าง

“โตเกียวจึ้นหรือ... เป็นไปไม่ได้หรอก”

“แต่เมื่อกี้ตอนดูถ่ายทอดสดย้อนหลัง ฉากที่ฮาเซเปิเผลอทำดาบหลุดมือ ยุคโกะพูดว่า ‘การที่นักแสดงคนอื่นพากันวิ่งกรูเข้าใส่แบบนี้ ไม่แปลกที่ใครสักคนอาจชนฮาเซเปิจนดาบหลุดมือ’ ...ใช่ไหม”

“เฮ้ อือ”

“แล้วเธอรู้อย่างไรว่าเขาทำดาบหลุดจากมือเพราะมีนักแสดงคนอื่นวิ่งชน ทั้งที่หน้าจอไม่ได้ฉายให้เห็นด้วยซ้ำ”

ฮะ ยุคโกะเผลออุทานเบาๆ จากส่วนลึกในลำคอ

“ถ้าดูการถ่ายทอดสดหรือย้อนหลังทางออนไลน์ ผู้ชมไม่มีทางเห็นความเคลื่อนไหวทั้งหมดบนเวทีได้ จะเห็นแค่ภาพที่กล้องตัดมาเท่านั้น วินาทีที่ฮาเซเปิทำดาบหล่นเป็นเหตุสุดวิสัย กล้องย่อมจับไม่ทันอยู่แล้ว แต่เธอกลับรู้ชัดเจนว่าเกิดอะไรขึ้น นั่นเพราะว่าเธอเห็นด้วยตาตัวเองหน้าเวทีในสถานที่จริงไง”

ถ้ายุคโกะอยู่ที่โรงละครในโตเกียวจริง สายต่าย่อมจับจ้องนักแสดงหนุ่มคนโปรดไม่วางตาแน่นอน แต่ยุคโกะแย่งพร้อมส่ายหน้า

“แต่บัตรการแสดงที่โตเกียวขายหมดแล้ว... ฉันจะไปดูที่โรงละครได้ยังไงละ บอกไว้เลยนะว่าตอนนี้ก็ห้ามขายต่อบัตรแล้วด้วย”

“จึ้นก็เหลืออยู่ทางเดียว”

ฉันพูดไล่ปี่ครั้งสุดท้าย

“ถ้าเธอได้รับเชิญให้เข้าไปชมด้วยที่นั่งของผู้เกี่ยวข้อง แม้ไม่มีตั๋วก็น่าจะไปได้”

บรรยากาศรอบตัวตึงเครียดจนแทบจับต้องได้

“ถ้ายูกิโกะมีคนรู้จักเกี่ยวข้องกับละครเวทีครั้งนี้ การจะได้ที่นั่งพิเศษ คงไม่ใช่เรื่องยาก—ฉันพูดถูกไหม”

ยูกิโกะก้มหน้าจูด ไม่ตอบคำใดๆ สีหน้าของเธอซุกซ่อนอยู่หลังผมหน้าม้า ทำให้อ่านอารมณ์ไม่ออก

5

“...ขอโทษ”

ยูกิโกะเอ่ย หลังเสียบงั้นครู่ใหญ่

“โคฮารุพูดถูก ขอโทษจริงๆ ที่ปิดบังเธอ”

ฉันไม่รู้จะสรรหาคำพูดอะไรมาโต้ตอบ ทั้งที่เป็นฝ่ายไล่ดื้อน แต่เพื่อนสนิทยอมรับ กลับไม่รู้จะทำอย่างไรต่อ

“อ้อ เธอก็น่าจะบอกฉันตั้งแต่แรก”

น้ำเสียงฉันเหมือนคนซึ่งนอนมากกว่าจะต่าหนักจริงจัง

“แต่ก็ยังตกใจอยู่ดีที่เธอได้เข้าไปนั่งตรงส่วนของผู้เกี่ยวข้อง ว่าแต่ใครเป็นคนชวนเธอหรือ”

ยูกิโกะเอ่ยตอบ ท่าที่เขินอาย

“ฮาเซปี”

“อย่างนี้เอง... อะไรนะ!”

ฉันเบิกตากว้างจ้องหน้ายูกิโกะเพราะคิดว่าตัวเองหูผาด แต่เพื่อนสนิทตอบกลับอย่างหนักแน่นมั่นคง เหมือนเตรียมใจจะเปิดเผยไว้แล้ว

“ที่จริงฉันคบกับฮาเซปีได้ประมาณเดือนหนึ่งแล้วละ”

“อะไรนะ—!?”

เสียงกรีดร้องของฉันดังก้องทั้งห้อง

“ฮาเซปีที่ว่า คือฮาเซปีคนนั้นนะเหรอ!? หมายความว่ายังไงที่ว่าคบหากันนะ!!”

“อ้อ ฉันบอกเรื่องนี้กับโคฮารุคนเดียวเท่านั้นนะ ฉันไม่อยากทำให้เขาเดือดร้อน...”

แม้จะตกใจมาก แต่อีกแง่หนึ่งก็เข้าใจได้

หากมีข่าวรั่วไหลว่านักแสดงหนุ่มดาวรุ่งมีแฟนสาวเป็นตัวแทนตน อาจส่งผลกระทบต่อหน้าที่การงานในอนาคตของเขาได้ ยิ่งถ้าเป็นแฟนกัน ยิ่งต้องอยากให้เขาประสบความสำเร็จ จะให้ข่าวประกาศออกไปได้อย่างไร

รอยยิ้มบนใบหน้ายูกิโกะดูมีความซับซ้อน ในที่สุดเธอก็เล่าความจริงให้ฉันฟังอย่างหมดเปลือก

“จริงๆ เมื่อสองวันก่อนหลังเสร็จจากงานพาร์ตีทม์ ฮาเซปีโทรหาฉันบอกว่าเตรียมที่นั่งพิเศษไว้ให้แล้ว ตอนแรกฉันก็ปฏิเสธไป แต่เขาคะยั้นกะย่องว่าจะได้ฉลองวันเกิดไปในตัว ฉันไม่อยากไปเลยเพราะสัญญากับโคฮารุไว้แล้ว แล้วฉันก็ไม่ชอบยกเลิกนัดกะทันหัน เลย...”

“จ้ะเหรอ”

ฉันพยักหน้า ใช้สายตาบอกเธอว่า ไม่ต้องพูดต่อแล้ว ฉันเข้าใจ แสดงว่าสองสามวันที่ผ่านมายูกิโกะคงกังวลใจมาก

วันที่ 29 ฮาเซปีชวนเธอไปดูการแสดงรอบสุดท้ายพร้อมจองที่นั่งพิเศษไว้ให้ วันที่ 30 เดินทางไปโตเกียว หลังดูละครเวทีเสร็จก็นั่งชินกันเซ็นกลับโอซากะทันที เพราะถ้าขึ้นรถประจำทางกลางดึก ก็จะไม่ทันเข้างานในวันรุ่งขึ้น ระหว่างนั้นเธอขอร้องรุ่นพี่เรนช่วยปิดเรื่องไม่ให้ฉันรู้ และวันนี้ วันที่ 31 ยูกิโกะก็กลับมาทำงานที่นอสติโมเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ยูกิโกะหันมาถามฉันอย่างลังเล

“นี่... โคฮารุเริ่มสงสัยตั้งแต่เมื่อไรเหรอ”

“อืม นั่นสิ”

ฉันหลบตามองเล็บเพื่อนสนิท ขณะพูด

“น่าจะตั้งแต่ตอนเห็นยูโกโกะไปทำเล็บมานั่นแหละ จริงอยู่ที่เราต้องสวมถุงมืออย่างตอนทำงานตลอด แต่ก็เลอะง่ายอยู่ดี การทำเล็บให้สวยงามขนาดนี้ ถ้าไม่มีโอกาสพิเศษหรือออกไปข้างนอก คงไม่จำเป็นต้องทำ”

เมื่อหันมองโถงทางเข้า เห็นรองเท้าสุดน่ารักที่เพื่อนสนิททอดไว้ ไม่มีพนักงานหญิงคนไหนอยากใส่สั้นสูงไปทำงานร้านเบเกอรี่หรือร้านกาแฟ เพราะทั้งไม่สะดวกและรองเท้าจะเปราะเป้งด้วย

“ยิ่งกว่านั้นยูโกโกะยังบอกว่าสมาร์ทโฟนแบบจะหมดตอนรุ่นพีเรนะส่งวิดีโอมาให้ดู แสดงว่าหลังจากกลับถึงบ้านก็ยังไม่ได้ชาร์จแบตเตอรี่”

ฉันกวาดตามองห้องเช่าในอุดมคติสุดเก๋ของยูโกโกะ แต่ไม่เห็นอุปกรณ์ชาร์จแบตเตอรี่สมาร์ทโฟน

“ปกติก็แค่เสียบสายชาร์จเข้ากับเต้ารับ แต่ห้องนี้ไม่มีอุปกรณ์ที่ว่าเลย เลยอนุมานได้ว่าเธอพกไปด้วยตอนเดินทาง แต่ลืมเอากลับบ้านมาด้วย”

สีหน้าของยูโกโกะเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดระคนอึดอัดใจ

“...สายตาโคตรแหลมคมจนน่ากลัว”

“แต่ฉันไม่เคยเะใจมาก่อนเลยว่าเธอคบหากับฮาเซบิอยู่ แล้วไปไหนไปถึงคบกันได้ล่ะ”

เมื่อฉันโยนคำถามสุดท้ายที่ค้างในใจ ยูโกโกะพลันลังเลที่จะตอบ

“...รู้จักกันตอนฉันเป็นพนักงานสัญญาจ้างนะ”

“พนักงานสัญญาจ้าง?”

“ฉันเคยเป็นสตาฟละครเวทีที่ฮาเซบิแสดงงานหนึ่ง ฉันซื้อตัวไม่เคยทันก็เลยสมัครเป็นสตาฟ เพื่อจะได้สัมผัสบรรยากาศจริงบ้างเท่านั้น และฉันก็บังเอิญเจอฮาเซบิที่ห้องว่างห้องหนึ่งของโรงละคร เขากำลังจะฝึกซ้อมบทของบทกวีที่สุดท้าย ที่จริงเขาเป็นคนจำบทได้ช้า พอเห็นฉันเข้าเลยยื่นบทมาให้ ขอร้องให้ฉันช่วยเป็นคู่ซ้อมบทให้เขาหน่อย จากนั้น...”

“พล็อตตอย่างกับนวนิยายพาฝัน!!”

ใบหน้ายูกิโกะถูกย้อมเป็นสีเลือดฝาดทันที

“นั่นทำให้ฉันสนิทกับฮาเซปี ขนาดตัวฉันเองยังแทบไม่อยากเชื่อเหมือนกัน”

“อย่างนี้เอง... การตุ๋นก็ไม่ปาน”

เรื่องราวอาจฟังดูเหลือเชื่อจากความคิดคนทั่วไป แต่อาจเป็นปฏิกิริยาทำให้พวกเขาสองคนปลงใจคบกัน

งานสัญญาจ้างเปิดโอกาสให้ยูกิโกะได้พบกับนักแสดงหนุ่มที่ชื่นชอบเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ยิ่งทำให้เธอรู้สึกเหมือนได้ขึ้นสวรรค์ ทั้งที่ตอนแรกตั้งใจแค่อยากเป็นสต๊าฟเพื่อเข้าไปสัมผัสบรรยากาศโรงละครเท่านั้น

ภาพการถ่ายทอดสดผุดขึ้นมาในชอกหนึ่งของสมอง ตอนนั้นสายตาฮาเซปีมองมายังกลุ่มผู้ชมด้วยแววตาที่ดูประหลาดไม่น้อย ลักษณะท่าทีที่มองไม่ใช่แบบแฟนเซอร์วิส ฉันเริ่มเข้าใจแล้วว่า เขาคงมองให้แน่ใจว่ายูกิโกะนั่งอยู่ในที่นั่งผู้เกี่ยวข้องตามคำเชิญหรือเปล่า แม้เป็นไปได้อย่างที่ฮาเซปีจะเห็นผู้คนในโซนนั้นชัด เพราะอยู่ห่างจากเวที แต่ถึงอย่างนั้นฮาเซปีก็อดมองหาหญิงคนรักไม่ได้ และอาการห้วงหน้าพะวงหลังนั้น ทำให้เขาเผลอทำดาบหลุดมือกลางฉากต่อผู้

“ยินดีด้วยนะ ยูกิโกะ” ฉันแสดงความยินดีกับเพื่อนสนิท เสียงเครื่องดูดฝุ่นและเสียงตบฟุกลั้ฝุ่นดังลอดหน้าต่างเข้ามา

“ขอบใจนะ”

ยูกิโกะยิ้มขึ้น

บอกตามตรง ฉันดีใจที่เพื่อนสนิทมีแฟน ไม่ต้องห่วง เรื่องนี้ไม่มีวันทำให้ความสัมพันธ์ของเราเปลี่ยนแปลงไป

แต่ลึกๆ ในใจก็รู้ว่า ต่อจากนี้ยูกิโกะย่อมให้ความสำคัญแก่แฟนหนุ่มมากกว่าฉันขึ้นเรื่อย ๆ ฉันมั่นใจว่าทุกครั้งที่เพื่อนสนิทมีเรื่องดีใจ เธอจะไม่บอกฉันเป็นคนแรกอีกแล้ว

ตั้ง เสียงเครื่องปั่นขนมปังร้อง ประหนึ่งต้องการย้ำเตือน เรื่องผิดใจกัน ครั้งแรกระหว่างฉันกับเพื่อนสนิทกำลังจะคลี่คลาย กลืนขนมปังใหม่ ไชยตะจุก

“อ๊ะ แยกแล้ว! ลืมสนิทเลย”

ยูกิโกะถลนลานเปิดฝาเครื่องปั่นขนมปัง รีบคว้าส่วนปลายของ ครวว์ของดี ยกอออกมาวางไว้บนจาน

ผิวครวว์ของดีที่เธอหยิบออกมาเกรียมจนดำ เราหุบตามองและ หัวเราะพร้อมกันโดยไม่ได้ตั้งใจ

“ให้ตายเถอะ... แต่แค่นี้ไม่เป็นไรหรอกนะ” ยูกิโกะขอความเห็น

“แน่นอนจ๊ะ” ฉันตอบ

จู่ๆ ฉันก็นึกถึงคำพูดคุณฟูกุโอะ ขณะแกะผิวครวว์ของดีที่ไหม้ ออก ว่ากันว่าครวว์ของดีมีต้นกำเนิดในออสเตรเลีย เพื่อรำลึกถึงชัยชนะที่ ป้องกันกองทัพเติร์กถูกรานได้เมื่อศตวรรษที่ 17 จึงได้ทำขนมปังเลียนแบบ ชาติเติร์ก

ชาวออสเตรเลียเฉลิมฉลองชัยชนะโดยการกินขนมปังรูปพระจันทร์เสี้ยว อันเป็นสัญลักษณ์ของตุรกี

ชัยชนะครั้งนั้น เป็นผลจากความเสียสละของเหล่าพ่อครัวผู้ทำ ขนมปัง

เพราะร้านขนมปังที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วมือง สังเกตเห็นกองทหาร เติร์กถูกรานตอนกลางคืน ขณะที่กำลังเตรียมขนมปังสำหรับวันรุ่งขึ้น ทำให้ รอดพ้นวิกฤตการณ์ไปได้

พ่อครัวขนมปังชาวออสเตรเลียสังเกตเห็นผู้ถูกราน แต่ฉันกลับไม่เคย ละเอียดเลยว่าหัวใจของยูกิโกะถูกขโมยไปนานแล้ว

หากฉันรู้เร็วกว่านี้ อาจป้องกันไม่ให้ผูกิโกะต้องโกหก
เรื่องไม่เป็นเรื่องวุ่นวายอยู่ในความคิดฉันไม่จางหาย
ฉันกัดคร้วของตัก่อนเล็กลงเกือบครึ่ง เพราะลอกผิวไหม้ออกไป
เกือบหมดจนแทบไม่เหลือรอยไหม้ เนื้อสัมผัสหวานกรอบหอมเนยฟุ้งอวล
ทั่วปาก ส่งรสชาติแสนอร่อยอย่างที่ควรจะเป็น
นั่นอาจเป็นรสชาติที่ฉันอยากให้มันเป็นเท่านั้น โดยหวังให้รสชาติ
คร้วของตักันนี้ยังคงเหมือนเดิม ไม่ผิดเพี้ยนไป

แนะนำนักเขียน

สึจิชะ อุซางิ

เกิดเมื่อปี 1998 ที่เมืองมินโอะ จังหวัดโอซากะ และเติบโตที่เมืองฟุคุ
จังหวัดโตเกียว เป็นนักเขียนที่มีผลงานทั้งการเขียนมังงะและนวนิยาย
แนวสดใส อ่อนหวานใจ ผลงานโดดเด่น เช่น ได้รับรางวัล “Hisui Prize”
(翡翠賞) ในรางวัล “Yurihime Komikku Taishō” (百合姫コミック大賞)
ครั้งที่ 30 ปี 2024 จากมังงะเรื่อง “Bunkei no kimi, rikei no anata”
(文系のきみ、理系のあなた) และได้รับรางวัลชนะเลิศ “Kono Mystery
ga Sugoi” (このミステリーがすごい) ครั้งที่ 23 ปี 2025 จากนวนิยาย
เรื่อง “กลิ่นปริศนาจากร้านขนมปัง” (謎の香りはパン屋から) ปัจจุบัน
สึจิชะ อุซางิ ทำงานเป็นผู้ช่วยนักเขียนการ์ตูนควบคู่กับการเขียนงาน
ของตนเอง

แนะนำนักแปล

สุริยงวรฤทธิ สิริวิวัฒน์กุล

เด็กหนุ่มสายวรรณคดี เริ่มอาชีพนักแปลจากการแปลการ์ตูนญี่ปุ่น จากนั้นจึงเขยิบมาทดสอบงานแปลนวนิยายสืบสวนสอบสวนจากแดนอาทิตย์อุทัยตั้งแต่สมัยเป็นนิสิต และยึดอาชีพนี้กระทั่งสำเร็จการศึกษาจากเกาะบริเตนใหญ่ ปัจจุบันมีงานแปลและงานบรรณาธิการต้นฉบับหลายสิบเรื่อง

ผลงานแปลกับสำนักพิมพ์ไดฟูกุที่ผ่านมา

“ฆ่าอลิซ” เขียนโดย โคบายาชิ ยาสุมิ

“พระอาทิตย์เที่ยงคืน” เขียนโดย ฮิงาชิโนะ เคโงะ

“เมืองต้องมนตร์ คนขโมยหนังสือ” เขียนโดย ฟูกะมิไดริ โนวากิ

“ปลัดทมิฬแห่งการแก้แค้น” เขียนโดย คิวางากิ อายุ

กลิ่นปริศนาจากร้านขนมปัง

謎の香りはパン屋から

สึจิยะ อุซางิ เขียน

สุริยงวรรณภูมิ สิริวิวัฒน์กุล แปล

NAZO NO KAORI WA PANYA KARA

by Usagi Tsuchiya

Copyright © 2025 by Usagi Tsuchiya

Original Japanese edition published by TAKARAJIMASHA, Inc.

Thai translation rights arranged with TAKARAJIMASHA, Inc.

through Lanka Creative Partners co., Ltd., Japan.

Thai translation rights © 2025 by BOOK TIME Company

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2568

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ

ISBN 978-616-14-0688-2

สึจิยะ, อุซางิ.

กลิ่นปริศนาจากร้านขนมปัง.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2568.

224 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. สุริยงวรรณภูมิ สิริวิวัฒน์กุล, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0688-2

เจ้าสำนักไต้ฟกุ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเล่ม

พิสูจน์อักษร

วาดภาพปก

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวศประระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ปาริฉัตร กาฬภัคดี

ศุภินี ศรีมันจู

Demizu Posuka

สุคลี ช่างกลึงกุล รุ่งฤทัย ศรีสุข

อัศคนันท์ ชูมนุ่ม

มนัญญา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38

แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

ฟอนท์
กรุณาถอนสายตากรีนรีด
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

 : DaifukuPUB

 : daifukupublishing

 : @daifukupublishing

รางวัลชนะเลิศ “Kono Mystery ga Sugoi!” ปี 2025
ยอดขายทะลุ 200,000 เล่ม ภายใน 2 เดือนในญี่ปุ่น!

กลิ่นขนมปังอบใหม่... กำลังพาเธอไปพบความลับที่เพื่อนสนิท
ไม่เคยพูดออกมา
โคฮารุ นักศึกษาปี 1 ผู้มีสถานะ **“นักอยากรู้อยากเห็น”** และพนักงาน
อบขนมพาร์ตไทม์ในร้านเบเกอรี่ “นอสติโม” ที่แสนอบอุ่น
วันหนึ่ง เพื่อนสนิทของเธอเบียร์นัตตูลอฟคอนเลิร์ดตะกันทันหัน
ทั้งที่เป็นคนชวนเอง
โคฮารุเริ่มสงสัยเลยปะติดปะต่อสิ่งเล็กๆ ในแต่ละวัน
และพบว่าขนมปังที่อบอยู่ทุกวัน
อาจถึงเบาะแสบางอย่างมากกว่าแค่กลิ่นหอม

- ครีวของดีไหม • ขนมปังฝรั่งเศสในฝัน • ซินนามอนโรลสุดรัก
- ลาก่อนช็อกโกโกลิเนต • ขนมปังแดงกะหล่ำแห่งความทรงจำ

รวม 5 เรื่องสั้น Cozy Mystery ที่จะช่วยให้คุณทั้งอบอุ่นใจ
หิวขนมปัง และแอบชมขึ้นในบางรสชาติ
ความลับของคนธรรมดา ที่รอให้คุณมาร่วมไขปริศนา
อ่านง่าย สนุก เหมือนนั่งจิบกาแฟในร้านขนมปัง
เพราะ “อาหารไม่ได้แค่ทำให้อิ่มท้อง แต่ยังมีพลังเติมหัวใจให้เต็มตื่นอีกด้วย”
เชิญลิ้มให้อร่อยนะคะ!

SN0116 นิยายสืบสวน Cozy

299.-

นพดงจัน

www.booktime.co.th

@booktime